

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JUNE 11, 1965 — No. 701 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Heeft Holland Afgedaan?

❷

Na de eerste periode zijn we, zoals wij in ons vorig artikel zagen, als na-oorlogse immigranten, in een tweede periode beland. Ons orientatiepunt ligt niet langer waar het eerst lag. Er is een tijd geweest om de Canadese situatie te leren verstaan en om de motieven in met Canadese cultuurpatroon op te sporen. De relevantie van de ene Wet Gods kan nu ook duidelijk zijn in onze nieuwe situatie. In dit opzicht heeft Nederland inderdaad "afgedaan" onder ons. Het is alleen de vraag of we daarbij triomfantelijk mogen doen en of we inderdaad nu ook van winst kunnen spreken. Hebben we werkelijk het eigenlijke van ons "Hollandse" orientatiepunt, namelijk de Wet Gods, bewaard? Het is deze vraag die ons op het spoor brengt van de reële spanningen van onze "tweede periode" in Canada.

De geschapen werkelijkheid, waarin wij leven en waarvan wij deel uitmaken, is onderworpen aan de Wet van God. Dat een in de lucht gegooide steen daar niet blijft zweven, maar omlaag valt, is niet een toevallige samenloop van omstandigheden, maar is blijk van de kracht van de Wet van God. Dat het gras in mijn tuin morgen nog gras is, en niet grint, is niet een speling van de natuur. Dat er in dit leven zoiets is als het economische, het historische, het morele of het sociale heb ik niet te danken aan mijn denken, of aan mijn emoties. De Wet van God onderwerpt 't geschapene aan haar autoriteit. Een mens kan dat ontkennen en er tegen in opstand komen, maar de autoriteit van de Wet wordt daar niet minder van. Ik loop in mijn leven aan alle kant tegen die Wet aan: er is geen plek buiten het bereik van de Wet.

Wij, die naar Canada emigreerden, hebben deze Wet Gods in Nederland leren kennen. Wij hebben ons in Nedelrand aan die Wet gestoten en bezeerd, en we hebben ons in Nederland ook aan die Wet overgegeven en er de zegen van gesmaakt. Wij hebben iets van die wet leren verstaan en begrijpen in een Hollandse kerk, op een Hollandse school, in een Hollandse vereniging, uit een Hollands boek en in een Hollandse samenleving. Het was in Holland dat wij iets begonnen te zien van de overweldigende variëteit en gedifferentieerdheid van de Wet. Het was in Holland dat we leerden zien dat er binnen de ene Wet Gods verschil was tussen de ene en de andere toespitsing van de Wet op de creatuurlijke werkelijkheid. We zagen er iets van dat de wet Gods voor de vallende steen anders was dan de wet Gods voor het staatkundig bestel van ons land, of dat de wet Gods voor het economische anders was dan de wet Gods voor huwelijks- of gezinsverhoudingen. We leerden de klem van de Wet Gods in een Nederlandse situatie, onder Nederlandse verhoudingen en in de Nederlandse taal. Maar we begrepen toch ook dat de Wet Gods niet een Nederlandse wet was, uitsluitend gericht op Nederlandse condities en eigenlijk alleen te grijpen in de Nederlandsee taal. We probeerden, in de gemeenschap der heiligen, de klem van de Wet Gods te verstaan en haar eis te formuleren in een Nederlandse situatie, maar we bogen voor die Wet omdat het de uitdrukking was van de wil van onze hemelse Vader. Toen we naar Canada kwamen namen we daarom geen een Néderlandse wet mee. Wat we meedroegen was ons inzicht en onze eerbied voor de Wet Góds. Dat inzicht hadden we weliswaar binnen Hollandse verhoudingen verworven, en in onze formuleringen sprak dat vanzelfsprekend een woordje mee. Dat betekende echter niet, dat onze inzichten in de Wet Gods daarom ook als typisch Nederlandse inzichten gekwalificeerd zouden kunnen worden; ons inzicht was gekwalificeerd bovenal door de Wet zelf. Dat inzicht en die beginnende gehoorzaamheid waren niet toereikend om zonder meer de geldingskracht van de Wet Gods in de Canadeze situatie te doorzien en te verstaan. We oriënteerden ons naar de Wet zoals we die hadden leren verstaan, maar we zouden nog hard moeten werken en gehoorzaam moeten luisteren om nu ook de Wet Gods in de Canadese situatie en boven de Canadese situatie te zien staan in haar autoriteit.

Het is duidelijk dat de immigrant in Canada niet kon blijven staan bij de in Nederland verworven kennis en inzicht in Gods Wet. Opnieuw binnen de gemeenschap der heiligen werd hij gesteld voor de machtige opgave de klem en de kracht der Wet te zien in de voor hem veelal nieuwe relaties en verbanden. Natuurlijk, de steen die je in Toronto in de lucht gooit komt even stellig naar beneden als de steen die je in Amsterdam omhoog wierp. Maar er waren toch ook verschillen. Canada bracht de aanraking met verhoudingen, structuren, problemen en situaties die de immigrant niet op die manier in Nederland had gekend. Zo kon het inzicht in en de eerbied voor de overweldigend rijke Wet Gods bij de immigrant worden verdiept en uitgebreid, mits hij zich gewillig en overgegeven bleef oriënteren aan wat het eigenlijke was geweest in Holland, namelijk de tot dienst aan God opeisende en leidende Wet Gods. Natuurlijk was er ook in Nederalnd veel geweest dat aan onze immigrant het onbelemmerd uitzicht op de Wet benam. Zijn aandacht was niet altijd zuiver en zijn hart was er lang niet altijd werkelijk in. Hij oriënteerde zich in zijn oude vaderland niet steeds exclusief aan Gods Wet. Hij zag daarom vaak eigen idealen aan voor normen van God, en hij gaf soms op menselijke eigenwijsheid gegronde of gehandhaafde tradities uit voor het pad van Gods Wet. Toen hij eenmaal in Canada was, bleef er deze gebrekkigheid, deze onzuiverheid en deze halfheid die een soms verwoestende rol zouden kunnen spelen. Dit neemt niet weg dat er inderdaad was de overgave aan de Wet Gods toen de noodzaak werd verstaan om het orientatiepunt te zoeken in de nieuwe situatie van het nieuwe vaderland. De vraag is nu, na deze tien, vijftien jaren, of ons Calvinistische immigrantenvolk het werkelijk betrouwbare orientatiepunt heeft behouden en in hoeverre het zich aan dat punt heeft gevangen gegeven.

Wat ons onmiddellijk opvalt in de huidige situatie is de sterke gerichtheid van de Calvinistische immigrant op zijn kerkelijk leven. Er is in die gerichtheid veel dat anderen met verbazing en zelfs bewondering vervult. Er is met groot enthousiasme gebouwd aan kerken en aan pastorieën, en de animo om beiden goed gevuld te houden of te krijgen is opmerkelijk groot. Het kerkelijk leven heeft, uiteraard, zijn zelfkant, en er zijn er die er met de pet naar gooien. Maar het bestaan van deze zelfkant mag toch zeker onze aandacht niet wegdringen van het feit dat de Calvinistische immigrant in Canada met bijzonder enthousiasme aan het kerkelijk leven meedoet. Dit opvallend sterk kerkelijk enthousiasme werkte gedeeltelijk door met betrekking tot christelijk onderwijs. Het aantal christelijke scholen in Canada sedert de Tweede Wereldoorlog door Calvinistische immigranten gesticht is verrassend hoog. Evenwel, de band tussen school en kerk werd, in de meeste gevallen, in het oog lopend strak aangehaald, allerlei principiële redeneringen omtrent het eigen karakter van de school ten spijt. Bovendien, het enthousiasme met betrekking tot het kerkelijke stelt het enthousiasme met betrekking tot het onderwijs geheel in de schaduw; het is in vele gevallen mogelijk zeer besliste afwijzing van christelijk onderwijs zonder meer te verenigen met volwaardig kerkelijk lidmaatschap.

De sterke gerichtheid op het kerkelijke blijkt echter nog sterker in andere opzichten. De mannen van de Christelijke Arbeidersorganisatie in Canada doen hun werk met indrukwekkende bezieling en toewijding, met scherp inzicht en opvallende doortastendheid, maar hoe gering in aantal zijn ze. De Association for Reformed Scientific Studies levert van jaar tot jaar belangrijke bijdragen, maar hoe beschamend gering is de belangstelling in de brede kring van van die in Nederland een Vrije Universiteit hielpen bestaan en groeien. En nu zeggen we maar niets over het verlammend gebrek aan enthosuiasme dat Calvinistische immigranten in Canada tonen voor de behandeling van de vragencomplexen rondom de verhouding van Gods Wet en het sociale, het aesthetische, het culturele, het morele. Hier en daar zijn er enkelingen die zich willen inspannen ,maar wat klinkt het woord 'enkelingen' in dit verband vernietigend.

Deze opmerkelijke gerichtheid op het kerkelijke, waarbij we haast van een zekere exclusiviteit zouden moeten spreken, is ongetwijfeld niet iets dat de immigrant uit Nederland heeft meegenomen. Wanneer hij in die eerste jaren na zijn immigratie, bij het zoeken naar het nieuwe orientatiepunt in de Canadese situatie, de band aan het orientatiepunt in Nederland zuiverder had weten te bewaren, zou er waarschijnlijk aanzienlijk minder kans op zijn geweest, dat de ontwikkeling zulk een eenzijdig op het kerkelijke gericht verloop zou hebben gehad. Allerlei factoren speelden uiteraard een rol. Er was, om maar één ding te noemen, aanvankelijk de fysieke onmogelijkheid om de relevantie van de Wet God voor het economische, het culturele of het politieke in de Canadese situatie ten volle te doorzien of in een publiek appèl aan de orde te stellen. De zorg voor het dagelijks levensonderhoud, het gebrek aan tot leiding bekwame personen, de moeilijkheden met de taal, en tientallen andere zaken lieten hun kracht gelden. Het was nauwelijks mogelijk aan iets anders zorg te besteden dan aan het kerkelijke, temeer waar de kerkelijke leidslieden vrij spoedig gevonden waren. Het opmerkelijke is nu echter dat de Calvinistische immigrant in Canada geleidelijk zijn orientatiepunt in Nederland begon los te laten ten gunste van een nieuwe orientatie op een versmald en sterk verschraald inzicht in de relevantie van de Wet Gods. Hij zag en erkende de klem der Wet in betrekking tot het kerkelijke, maar hij verdrong de relevantie van diezelfde Wet ten aanzien van menig ander aspect van het leven. Het is juist aan dit punt dat we in een volgend artikel nu onze aandacht zullen moeten schenken.

M. Vrieze.

AUTOMATISCHE TREINBEINVLOEDING IN NEDERLAND GEDEMONSTREERD

De Nederlandse Spoorwegen hebben voor de vertegenwoordigers van de pres een demonstratie gegeven met de "ATB", de automatische treinbeinvloeding. Deze ingewikkelde apparatuur maakt het mogelijk, dat de snelheid van een aangepast treinstel langs automatische weg geregeld kan worden en dat de trein in noodgevallen zonder tussenkomst van de wagenvoerder tot stilstand kan worden gebracht. Op deze twee foto's zien we de bestuurderscabine van een aangepaste trein met het signalenkastje, dat de wagenvoerder een inzicht geeft van de uitgezonden signalen; de andere foto toont een van de opneemspoelen boven de rails, die het signaal opvangt.

LIEFDE, HUWELIJK EN GEZIN

door Dr. R. Kooistra.

Onze lezers in de Engelse sectie van dit blad vinden nu een tweede artikel, handelend over de vraagstukken van het sexuele leven. In dit artikel geven wij de vertaling van een aantal richtlijnen inzake gezinsvorming, zoals die werden vastgesteld door de Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland, gehouden in Groningen in het jaar 1963.

In ons eerste artikel deelden we mede, dat we ons vooral willen laten leiden door het licht van Gods Woord in deze reeks over het christelijk leven in de verhoudingen van de liefde. Misschien verbaast het U, dat we nu de Schrift terzijde leggen voor Synode-besluiten. Bij nader inzien is dit echter toch niet zo vreemd als het wel lijkt. Immers — en dit in de eerste plaats — in deze besluiten wordt de Schrift herhaaldelijk geciteerd. Er is daarom geen werkelijke tegenstelling tussen het onderzoeken van de Schrift en de kennisname van deze richtlijnen. In de tweede plaats mogen we deze richtlijnen zien als het resultaat van de bezinning op allerlei schriftgegevens, een bezinning die — en dit in de derde plaats — niet slechts een individueel karakter draagt, maar ten uitvoer werd gebracht door een commissie van deskundigen, daartoe benoemd door de gezamenlijke kerken. Daarna hebben deze kerken in deze richtlijnen de resultaten van hun bezinning op de Schrift, die haar door de commissie werden voorgelegd, voor eigen rekening genomen. Zij hebben dus veel meer waarde dan een persoonlijke opinie en het heeft dus zijn nut deze richtlijnen aan onze verdere bezinning vooraf te laten gaan. Wij vragen daarom Uw aandacht voor:

RICHTLIJNEN INZAKE GEZINSVORMING, VASTGESTELD DOOR DE GENERALE SYNODE VAN GRONINGEN 1963.

1. Bij de ambtelijke bearbeiding der gemeente dient bijzondere aandacht te worden geschonken aan de grote betekenis van huwelijk en gezin, als instellingen Gods, waarin door Hem een zegen aan het menselijk geslacht wordt geschonken, die tegelijk een opdracht inhoudt.
2. Elke geslachtsgemeenschap, die aan het huwelijk voorafgaat, moet als strijdig met Gods Woord, worden veroordeeld.
3. Bij de keuze van een huwelijkspartner zal alleen dan op verantwoorde wijze een goed christelijk gezin gevormd kunnen worden, wanneer men elkaar daarin dankbaar als medeërfgenamen van de genade des levens in den Here zal kunnen aanvaarden. (1 Petrus 3:7).
4. In diepe ernst en blijdschap zal in het huwelijk de een de ander moeten dienen en niet eenzijdig bedacht moeten zijn op de bevrediging van zichzelf. (1 Cor. 7:3/4).
5. De gehuwden zullen zich samen bewust moeten zijn, dat de geslachtsgemeenschap in het huwelijk een wezenlijke uitdrukking is van de wederzijdse liefde, trouw en gemeenschap.
6. Zij zullen daarnaast eveneens in de herinnering hebben te houden de duidelijke aanwijzing van de Here zelf, dat de kinderen een erfdeel des Heren zijn (Psalm 127:3 en Psalm 128:3-6), zodat zij behoren te bedenken, dat de Here mede door die gezinsvorming zijn gemeente bouwt. (Hand. 2:39).
7. Daarom zullen de gehuwden in het diep besef van hun verantwoordelijkheid voor God hun roeping hebben te verstaan om, ook indien hier offers voor gebracht moeten worden, kinderen te ontvangen en te verzorgen als een geschenk uit Gods handen.
8. In geval, op grond van de voorlichting door vertrouwde deskundigen ,moet worden aangenomen, dat de uitbreiding van het gezin voor korter of langer tijd niet verantwoord zou zijn, zal deze aangelegenheid een zaak des gebeds moeten zijn voor de gehuwden, opdat zij een Gode welgevallige beslissing kunnen nemen met betrekking tot de door hen te volgen gedragslijn, waarvoor zij uiteindelijk samen de verantwoordelijkheid dragen.
9. Het is niet in strijd met Gods Woord en staat dus in de christelijke vrijheid van de gehuwden, die van gezinsuitbreiding moeten afzien, in dit geval op verantwoorde wijze gezinsuitbreiding te voorkomen. Hiertoe is niet alleen de methode van algehele of tijdelijke onthouding geoorloofd, maar evenzeer het gebruik maken van bepaalde middelen, die in overleg met een bevoegd medicus, kunnen worden aangewend.
10. In dit alles zullen de gehuwden voor ogen hebben, dat door hun gedragingen en beslissingen inzake de gezinsvorming hun gebeden niet belemmerd moeten worden. (1 Petrus 3:7).

Zij zullen zich tevens voor ogen houden, dat niet het huwelijk of de geslachtsgemeenschap het hoogste is, maar het samen mogen leven in dienst des Heren, hier tijdelijk in het van Hem ontvangen huwelijk en gezin, straks met Hem in hemelse heerlijkheid. (Efeze 5:32).

BRUGGENBOUW

DOOR PAUL TAMELING

De herdenking van het Pinkstergebeuren mag ons niet vervullen met heimwee alsof de storm van de Pinkstergeest in een zoel briesje is overgegaan en het Pinkstervuur alleen nog wat smeult. Zo bezien wij het maar al te vaak. Met enige jaloezie lezen we het Pinksterverhaal. Wat een demonstratie van God's kracht. Wat een eenheid onder de broeders. Wat een toename in ledental. Wat steekt de kerk van vandaag povertjes af tegen het glorieuze begin van de nieuw-testamentische kerk. Verscheurdheid onder de christenen is een aanfluiting. De invloed van de kerk op de wereld is sterk aan het verminderen. Het ledental loopt gestadig terug. De boodschap van de kerk schijnt onverstaanbaar. De kerk heeft een allesbehalve bemoedigende aanblik. Enquetes gehouden onder de jeugd tonen aan dat ze volkomen van de bijbel zijn vervreemd. Morele waarden, eens een vrucht van het christendom, worden tegenwoordig als waardeloze waar opgeruimd. Begrijpelijkerwijs wordt de vraag meermalen gesteld: Hoe kunnen we de mensen van de twintigste eeuw nog bereiken met het evangelie?

De antwoorden hierop gegeven lopen nog al uiteen. Sommigen vinden dat de moderne mens op een directe wijze met het evangelie moet worden geconfronteerd. Geen fratsen, zo beweren ze. Geen omweggetjes, maar 'op de man af': Kent u Jezus Christus als uw Heiland? Gaat u ook naar de kerk? Bent u bereid te sterven?

Anderen beweren dat een indirecte methode, soms de 'comprehensive approach' genoemd, de juiste methode is. Bereik de buitenkerkelijken via clubhuizen, een vergadering waar levensvragen worden besproken, cel-groepen in de fabriek, enz. enz.

Welke methode is nu de meest aanbevelenswaardige? Wanneer we deze vraag eens op een gemeentevergadering te berde zouden brengen, dan zou de vergadering ongetwijfeld in twee groepen uiteenvallen. De eendracht van de Pinkstergeest zou volkomen zoek zijn. Beide groepen zouden met argumenten naar voren komen. De bijbel zou er zelfs bij worden aangehaald. Voorstanders van de directe methode zouden verwijzen naar de discipelen die rechtstreeks de grote daden Gods op het Pinksterfeest verkondigden. Bovendien alle organisatorische 'verpakking' van het evangelie leidt de aandacht af en verwatert het tot een 'social gospel'.

Maar de voorstanders van de indirecte methode zouden met evenveel recht hun methode kunnen verdedigen op bijbelse gronden. Want de apostelen genazen ook zieken. Hun evangelie was 'verpakt' in de zorg voor het lichaam. Critiek op de directe methode zou toegelicht worden met allerlei verhalen, b.v. van de klant die onder het mes van de kapper zat en plotseling de persoonlijke vraag op zich afgevuurd kreeg: "Are you saved?" Met het gevolg dat hij halfgeschoren de winkel uitrende. Of van dat meisje, dat een dame vroeg of ze wel wist dat de hel bestond en daarop ten antwoord kreeg: "Wanneer je met zo'n man getrouwd bent als de mijne dan leef je elke dag in een hel".

De eerste groep argumenteert verder dat een indirecte aanpak veel tijd opeist, bekwame werkers vereist en financieel een hele pluk is, terwijl de resultaten vaak gering zijn. Maar de andere groep zal de vraag stellen op het vele huisbezoek zoveel resultaat oplevert. Hoe vaak wordt de deur niet voor je neus dichtgesmeten, voordat enig contact mogelijk is. Kan men daarna ooit weer bij deze mensen aankloppen? Trouwens men krijgt zoveel religieuze colporteurs aan de deur dat men het niet de moeite waard vindt om hen te woord te staan.

Wie heeft nu gelijk?

Wij kunnen de vlam van de Heilige Geest ook uitdoven door te veel argumenteren over de evangelisatiemethodes. Laat ons bijbels zijn. Evangelisatiewerk is in de eerste plaats het werk van *God!* Ondanks onze feilbare methodes bouwt Hij Zijn kerk. In dat geloof moeten we het probleem en de methodes benaderen. De methode blijft een belangrijke zaak. We moeten het echter in het juiste licht zien. Jezus vroeg de man die acht-en-dertig jaar ziek geweest was een *directe* vraag: "Wilt ge gezond worden?" Maar Hij benaderde de Samaritaanse vrouw op een *indirecte* wijze: "Geef Mij te drinken".

Wanneer Jezus er zelf verschillende methodes op nahoudt wat is er dan op tegen dat wij verschillende gebruiken? Zolang het evangelie maar centraal wordt gesteld. Vergeet echter niet dat Jezus meestal tot 'kerkmensen' sprak zodat de vragen directer konden worden gesteld omdat een zekere bijbelkennis aanwezig was. Bijvoorbeeld in het geval van Nicodemus: "Gij zijt de leraar van Israel, en deze dingen verstaat ge niet?" Ook de drie duizend bekeerlingen op het Pinksterfeest waren geen 'vreemdelingen in Jeruzalem'. In de heidenwereld ging het vaak niet zo vlot. Leest de brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië er maar eens op na.

Persoonlijk geloof ik dat de indirecte methode in onze tijd de voorkeur verdient. De directe methode is in sommige gevallen niet minder op z'n plaats, maar gezien de secularisatie in onze tijd heeft m.i. de 'comprehensive approach' grote voordelen. We moeten ons de huidige situatie een ogenblik indenken. Welk beeld hebben de tegenwoordige mensen aan wie wij het evangelie brengen gevormd van God, de kerk en het christendom? Denken ze dat God een despoot is of een goed oud baasje die alles door de vingers ziet? Denken ze dat de kerk alleen een instituut is voor sentimentele mensen of voor zakenlui die de kerk gebruiken om er klanten mee te winnen? Geloven ze dat het Christendom een moraal theorie presenteert voor fatsoenlijke burgermensen of het leven verzuurt door allerlei geboden? Zouden er veel zijn die, wanneer ze over de kerk spreken, aan vergeving denken? Zeker mag men sympathie tonen voor de kerk; maar het juiste beeld heeft men toch veelal niet. En het juiste beeld kunt u ook niet in *één* avond weergeven.

Onze ideeën over bepaalde mensen en instellingen spelen een grote rol in ons leven. Ze bepalen onze verhouding. Uw houding ten opzichte van de Canadezen wordt tot op zekere hoogte bepaald door wat U *denkt* van de Canadezen, vaak gebaseerd op enkele ervaringen. Dit slaat evengoed op onze houding ten opzichte van de Joden of de Rooms Katholieken.

De buitenkerkelijke heeft ook een idee over de kerk en de christenen gevormd. Vaak een idee welke niet overeenstemt met de boodschap van het evangelie. Daarom moet er in vele gevallen eerst een brug van verstandhouding worden geslagen. Bruggenbouw is daarom de eerste vereiste. Dit is vaak een tijdrovende bezigheid. Veel geduld moet worden opgebracht. Toch zijn ook in onze tijd de deuren niet hermetisch gesloten. Reden tot pessimisme is m.i. ongegrond. Er zijn nog vele mogelijkheden. Clubhuiswerk (het probleem van de jeugd opent een deur), bureaux voor huwelijks- en gezinsmoeilijkheden (die moeilijkheden zijn er legio), cel-groepen in de fabriek (de arbeider voelt zich vaak onbelangrijk) zijn slechts enkele van de vele gelegenheden om het vangelie uit te dragen in het concrete, dagelijkse leven.

Het duurt soms jaren voordat het evangelie doordringt in de van God en godsdienst vervreemde levens. Maar dacht u soms dat onze voorouders, de Batavieren en de Friezen, in een oogwenk tot brave broeders waren bekeerd?

Het evangelisatiewerk in Finsterwolde, een Gronings dorp van 3000 inwoners, is een goed voorbeeld van bruggenbouw-werk. In *Centraal Weekblad* lazen we enkele gegevens over het werk daar verricht, waarvan wij een gedeelte overnemen.

"Twee kerken zijn er in Finsterwolde te vinden: een hervormde en een gereformeerde. De hervormde kerk staat iets buiten het dorp, maar wordt door de gewone huis-tuin-en-keukenarbeiders niet zo gemakkelijke bezocht, daar de meeste boeren naar deze kerk gaan en de *tegenstelling tussen arbeiders en boeren door de jaren heen groot was.*

Het gereformeerde kerkje bevindt zich ongeveer midden in het voor het merendeel uit arbeiders bestaande dorpje van 3.000 inwoners.

Aan het gereformeerde kerkje is het clubhuis vastgebouwd, dat in het leven van de Finsterwolder jeugd en grote rol speelt: ongeveer 200 kinderen, *die nooit in een kerk komen*, zijn hier bijna allemaal twee maal in de week te vinden. Een hoofdleider, een jongensleider, een gediplomeerd jeugdleidster en een assistente zijn, met de speciaal voor dit evangelisatiewerk in Finsterwolde belaste predikant, ds. E. Th. Thijs, de vaste krachten, die zich elke middag en avond met de jeugd bezighouden. Natuurlijk kunnen deze vijf man dit werk alleen niet af en er hebben zich dan ook 23 niet-vaste krachten beschikbaar gesteld, waarvan de meesten uit Oostwold komen, de gemeente waaronder de totaal 60 leden tellende gereformeerde gemeenschap van Finsterwolde ressorteert.

Het clubgebouw heeft naast een sportzaal en een handenarbeidlokaal ook nog een huiskamer voor de oudere jongens, met een jukebox, biljarttafel, een echte bar en een televisietoestel.

Ook de meisjes hebben een eigen afdeling met een televisietoestel, zodat ze allebei aan hun trekken kunnen komen.

Niet alleen de jeugd echter vindt hier onderdak voor haar activiteiten, maar ook de vrouwen zijn hier te vinden: een vrouwenvereniging van 40 leden en een jongere vrouwenvereniging van 15 leden, waar de vrouwen van de dominee en de hoofdleider aan het hoofd staan, komen hier één keer per week bijeen en horen zo het evangelie, dat ze door hun niet-naar-de-kerk-gaan missen.

Door de jeugd willen ook anderen, die nog niet zo ver zijn, "wel eens" met de dominee praten en zó legt ds. Thijs veel bezoeken "op bestelling" af die tot een dieper contact met de gezinnen leiden. Meerdere buitenkerkelijke begrafenissen worden door de dominee geleid en mensen met beroeps- en andere moeilijkheden komen eerst naar de dominee, waaruit wel blijkt dat de dominee volkomen geaccepteerd is en in veel gevallen een vertrouwensfiguur is geworden. Elke week wordt de "Goede Tijding" gratis huis-aan-huis verspreid, zieken worden bezocht en met fruit bedacht.

Bij de evangelieverkondiging speelt hier, naast het Woord, de daad een grote rol: door zelf mee te biljarten en overal aan mee te doen wordt er meer bereikt dan door alleen maar te praten. Het clubhuis is geen lokaas om maar zoveel mogelijk zieltjes voor de gereformeerde kerk te winnen: het gaat om het ordenen van de chaos in hun gedachten- en gevoelswereld; om hen, die geestelijk doodarm zijn, schatrijk te maken in Christus. In die zin zit een clubuur vol èchte evangelieverkondiging.

U ziet, een dorp met een klein aantal kerkleden heeft evengoed als een stadsgemeente een taak in de verspreiding van het evangelie. Dit wordt maar al te gemakkelijk vergeten.

Daarom moeten wij bij het Pinksterfeest 1965 niet gaan zitten klagen omdat onze kerken niet plotseling vol stromen met buitenkerkelijken. Wij moeten niet met de handen in de schoot gaan zitten alsof de Heilige Geest met bijzondere tekenen ons eerst moet aanvuren. De Heilige Geest *is* immers uitgestort. Wij moeten de handen uit de mouwen steken en zullen ons dan verbazen over de hernieuwde Pinksterzegen!

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

"HEERSEN OVER DE WERKEN UWER HANDEN"

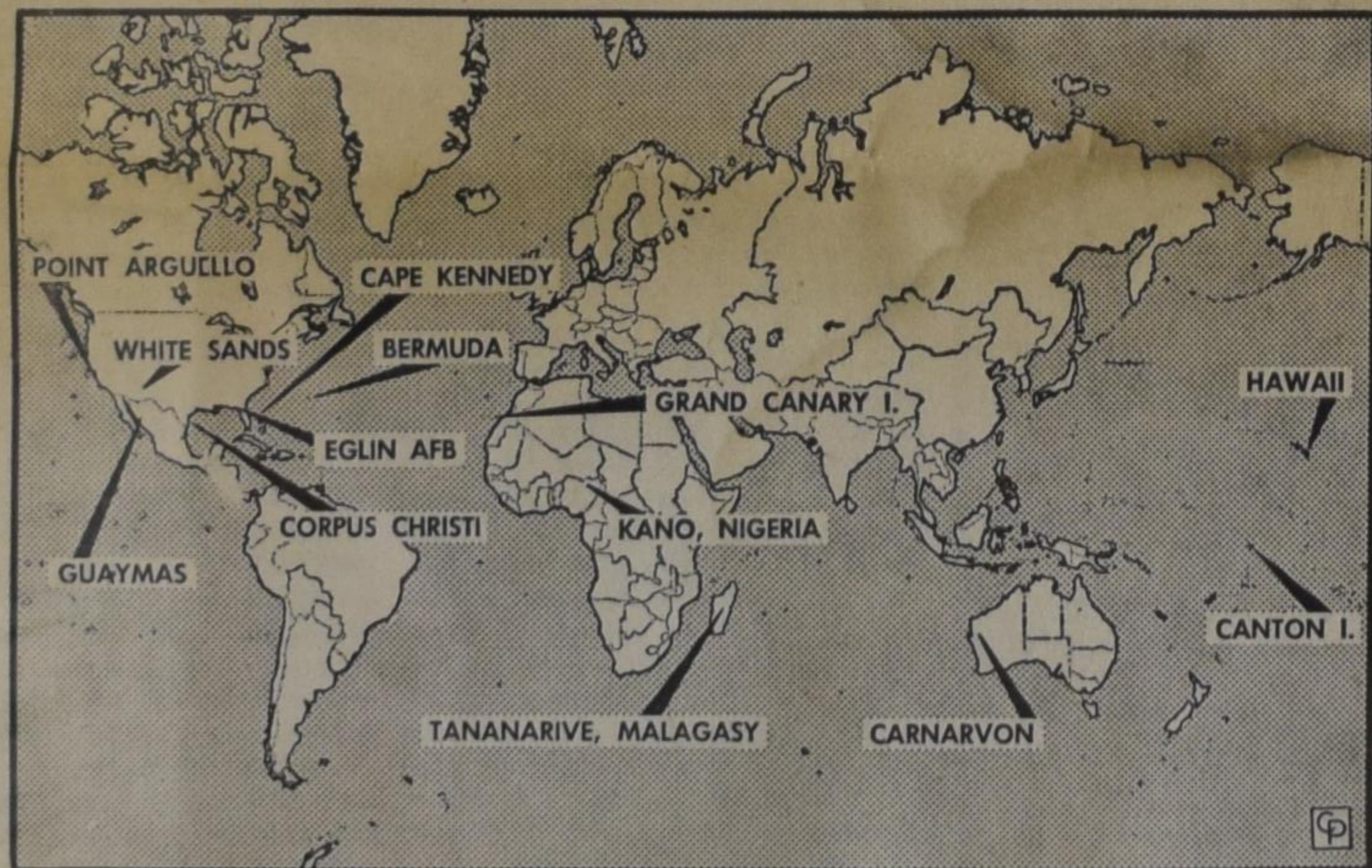
Het was op 18 maart j.l., toen de Russische ruimtevaarder Alexei Leonov ergens in het heelal uit zijn ruimteschip stapte, dat van officiële Amerikaanse zijde werd verklaard, dat de Russen een voorsprong van misschien wel twee jaar hadden in de race naar de maan. Nog geen drie maanden daarna plonsden twee Amerikanen in de Atlantische Oceaan, een kleine driehonderd mijl vanaf Florida, nadat zij 62 maal om de aarde hadden gevlogen. Gedurende deze tocht heeft astronaut Edward White eveneens zijn ruimteschip Gemini IV verlaten en daarmede de kloof tussen de twee maan-renners aanmerkelijk versmald.

White en zijn commandant James McDivitt waren zeer vermoeid en hadden een grote honger en een lange baard, maar naar het zich laat aanzien, is de trip voor de volle honderd percent een succes geweest.

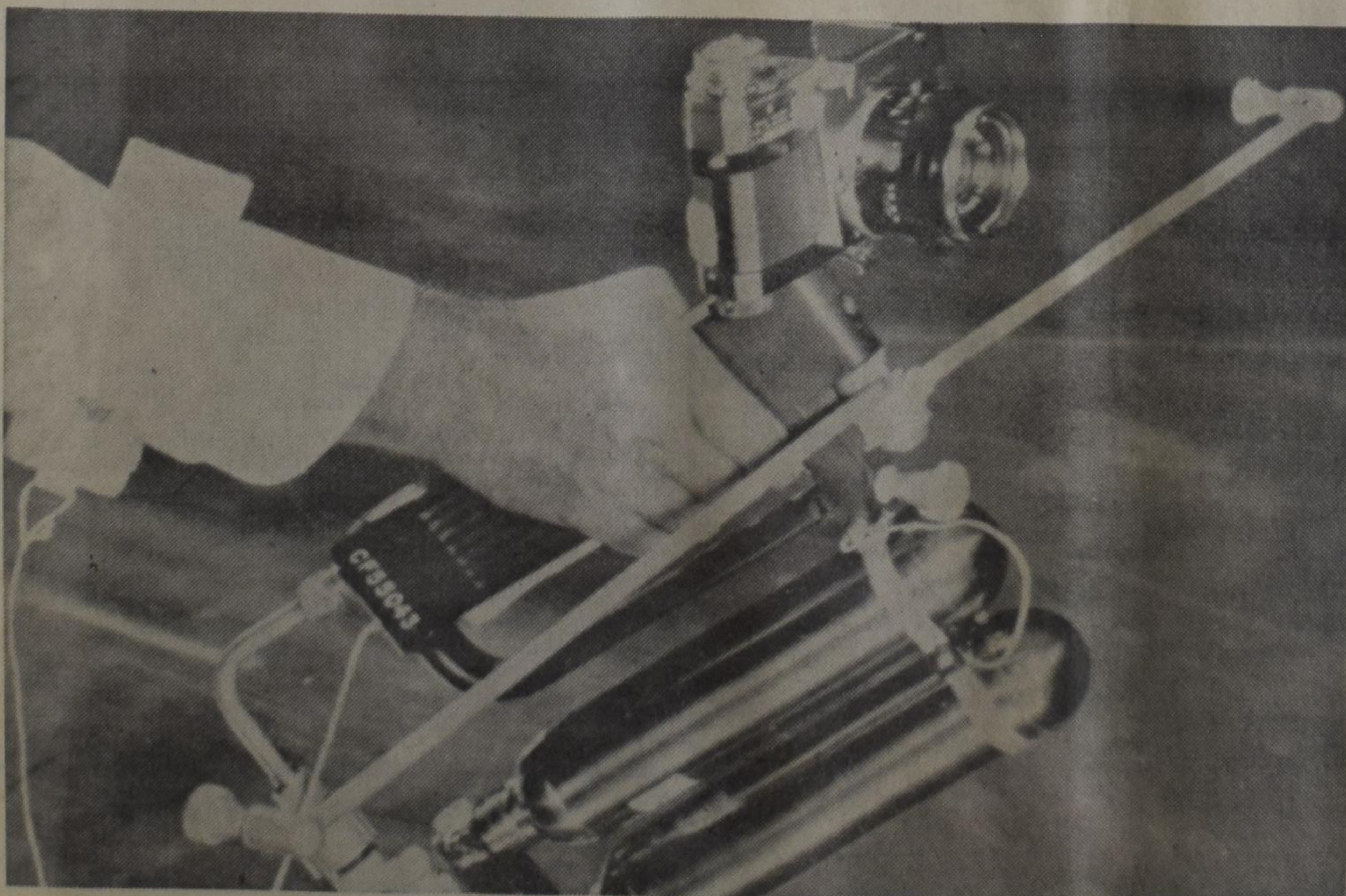
Van veel meer belang dan de wedren met Rusland, is het feit dat men tegenwoordig tot deze prestaties in staat is. Uiteindelijk gaat het er niet om wie het eerste op de maan kan landen (indien dit ooit mogelijk zal blijken). Indrukwekkender is het feit, dat de mens tot deze dingen in staat blijkt te zijn. Het doet ons denken aan wat de Bijbel zegt in Psalm 8: "Gij doet hem (de mens) heersen over de werken Uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd". Want daarvan leggen de prestaties met de Russische "Voskhod" en de Amerikaanse "Gemini" getuigenis af. Men hoort de vraag nog wel eens stellen, of dergelijke ondernemingen wel toelaatbaar zijn. Het ware beter als de Christenheid het licht liet vallen op de genade van God, waardoor de mens tot dergelijke grote prestaties in staat wordt gesteld. De Bijbel zegt: *"Gij* doet de mens heersen over de werken Uwer handen . . .". Als de gelovigen God de eer van het Gemini-succes niet geven, wie zal het dan wel doen?

Deze foto werd genomen kort voor de Gemini het luchtruim koos. Links is Edward H. White, die het uitstapje in de ruimte maakte en rechts de commandant James A. McDivitt.

Dit kaartje toont de dertien stations, van waaruit de bewegingen en vorderingen van de Gemini IV nauwkeurig werden gevolgd.

Dit apparaat gebruikte astronaut White toen hij zijn ruimteschip verliet. Het apparaat was voorzien van een fotocamera, die de bewegingen van White in de kosmos heeft vastgelegd.

Het land van de contrasten

NIETS HEBBEND EN TOCH ALLES BEZITTEND

We zitten in de kerk. Op zichzelf is dat niets bizonders natuurlijk; zoiets komt vaker voor. Alleen in dit geval is het toch allemaal wat anders, wat vreemd en ongewoon.

Om te beginnen is het al een vreemde tijd. Het is donderdagmiddag, niemand weet precies hoe laat. De tijd komt er in deze omgeving namelijk niet zo erg op aan.

De taal waarin we worden toegesproken, waarin voor ons wordt gezongen, en waarin we zo af en toe zelf proberen mee te zingen, is ook al vreemd. Spaans. We zitten namelijk niet in een van onze mooie Canadese kerken, maar in Mexico. In Ruente de Ixtla, ongeveer 75 mijl ten zuiden van Mexico City.

Ongewoon is de temperatuur. De thermometer is tot zo'n 100 graden gestegen. We snakken naar een koele bries, maar die is nergens te voelen. En met verbazing kijken we naar sommige van de Mexicaanse vrouwen die zich zorgvuldig in een dikke, zwarte, wollen schouderdoek hebben gewikkeld. Het komt ons allesbehalve koel voor.

Vreemd, en toch eigenlijk ook weer niet, is de gelegenheid van deze dienst. Er is immers bezoek voor deze kleine groep van gelovigen. En bezoek is daar niet een dagelijkse maar een heel bizondere gebeurtenis. Bovendien is dit bezoek uit de verre Verenigde Staten en uit het verre Canada. Maar het mooist van alles is dat dit bezoek is van medegelovigen, van de mensen die de zendelingen sturen, die voor hun bijbels betalen en die een lange reis hebben gemaakt alleen om te zien hoe zij de Here Jezus hebben gevonden. Dat is toch wel een dienst waard. En zo voelen wij dat ook. Want daar is het ons allereerst om begonnen. Niet om te zien hoe vreemd en anders deze mensen leven, maar om iets te zien van het wondere werk van de Heilige Geest.

Dit is dan ook een grote gebeurtenis voor ons, en voor hen. De zendelingen vertellen ons dat ze er nog weken lang over spreken zullen.

Ze hebben alles nauwkeurig geregeld. Als onze aankomst wordt gemeld door de kinderen die natuurlijk al lang hebben uitgezien, begint de gemeente te zingen. Dat is het welkomstlied.

KERKEN VAN "HOUT"

Gezeten in je hoekje van deze kerk, kijk je natuurlijk even om je heen. En wat je ziet maakt wel erg diepe indruk. "Kerken van hout" zeggen we, en dan bedoelen we dat het met de buitenkant, met de uiterlijke dingen niet zoveel is. Maar deze kerk is niet eens van hout.

Het gebouw, als ik deze wel wat erg verheven naam gebruiken mag, is ongeveer 12 voet lang en net zo breed. Drie van de muren zijn opgetrokken uit kleistenen, die ze zelf met stro gebakken hebben. Het dak is van stro, en de vierde muur is van bamboestokken. De deur en het raam zijn natuurlijk niet meer dan openingen.

(Vervolg op pag. 7)

"Opdat de laatste loodjes niet te zwaar wegen"

(ORIENTATIE BEJAARDENZORG)

In opdracht van de Classicale Diaconale Conferentie voor de Christian Reformed Churches van Classis Chatham heeft Rev. Arthur J. Stienstra in november 1964 de volgende rede gehouden, die zeer zeker van groot belang is voor de lezers van Calvinist Contact.

• • •

1. In de afgelopen zomer is er een vergadering geweest van een groep diakenen van verschillende kerken in Classis Chatham. Deze vergadering was bijeengekomen op verzoek van de classicale conferentie om zich bezig te houden met, schrik niet, de verzorging van de bejaarden in onze classis.

Onwillekeurig zijn er velen die zeggen: "Die zijn er toch bijna niet". Dat mag heel wel waar zijn, maar dan bedoelt u toch niet te zeggen dat dit altijd zo zal blijven? Misschien dat U de 65 gepasseerd bent maar denkt: "Ik voel mij nog niet oud, en het moet al erg veranderen zal ik niet voor mijzelf kunnen zorgen".

Dat is nu net het doel van die vergadering geweest. Wat kunnen we het best voor onze oudere mensen doen als kerkelijke medemensen wanneer deze situatie verandert. Want er is niets zo veranderlijk als de mens. Zijn behoeften zijn zo heel anders als wiegekind, als schooljongen, als volwassene, maar ook als bejaarde. De rinkelbel en de zuigfles, de baseball bat en het schoolboek, de lunchbucket en de paycheck, de wandelstok en het pensioen, ze horen allemaal tot een bepaalde groep van mensen en niet tot de andere. Ook heeft iedere levensphase niet slechts zijn eigen karakter, ook zijn eigen bekoring, bezieling en beslommering. Het is dan ook niet waar dat de vreugde voor de jeugd is, en het verdriet voor de bejaarden.

Opgaan, blinken en verzinken is het lot van iedere dag, maar ook dat van de levenscurve. Maar wie durft te zeggen dat de prille morgen mooier is dan de krachtige middagzon, of de rustige avond? Noem het begin een pracht en het midden een kracht, maar laat het einde geen klacht worden.

Als de lente komt en de knoppen in de bomen spruiten, als de zomer arriveert en de natuur in bloei staat, maar ook als de bladeren vallen en de winter zich straks aankondigt, dan heeft dat alles zijn bekoring Het is het lied van de natuur tot God's eer. Daar is geen voorbereiding voor nodig. Dit gaat door zonder dat de mens hier iets aan af of toe doet.

Maar het leven van de mens, het beeld Gods, komt met voorbereiding, met verantwoordelijkheid, wil het tot zijn eer zijn.

Niet minder moeten we zorgen voor de oude dag dan voor het jonge kind en het groeiende gezin. Dat is ons aller taak wil het goed zijn.

Wat zegt de Bijbel van de dag waar de zonne aan de kimme staat? "Het zijn kwade dagen waarvan gij zegt: Daarin heb ik geen behagen." Maar dit behoeft niet het geval te zijn wanneer we de inhoud van Prediker 12 helemaal lezen.

"Gedenk dan uw Schepper in uw jongelingsjaren, *voordat* de dagen komen en de jaren naderen waarvan u zegt: "Ik heb daarin geen behagen".

Wat kunnen we doen? God zoeken wanneer het nog tijd is, de zin van het leven vinden ook wanneer de tijd uitloopt, overgaat naar de eeuwigheid. Dit wordt nergens sterker gevoeld dan bij de mensen van het avondland.

Men spreekt jammer genoeg niet altijd met de juiste waardering over bejaarden. Wij leven in een tijd waarin de waarde van de mens meer gemeten wordt naar zijn geboorte dan naar zijn ervaring en wijsheid.. Het gevolg is dat de moderne beschaving de oudere mensen vaak het etiket van "versleten" geeft en niet meer op zijn diensten gesteld is.

"Opgeruimd staat netjes" is een harde uitspraak voor de mensen die niet langer kunnen werken, en deze "afgedankten" kunnen dan ook niet altijd de gedachte onderdrukken dat ze nu in de vuilnisbak geworpen zijn.

Wij zijn van de overtuiging dat de Christenmens, oud of jong, het hier nooit mee eens kan zijn. De plaats van de bejaarde is niet minder belangrijk dan die van de jeugd. Zijn plaats en taak zijn echter *anders*. "Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten" zegt Paulus (2 Thess. 3:10). Maar willen en kunnen zijn twee heel verschillende begrippen. Deze tekst pas ik niet toe op een baby of een zieke en ook niet op een bejaarde in alle gevallen. Wij mogen dit verwachten. Deze mensen behoren verzorgd te worden door mensen, die het wel kunnen. De zin van het leven wordt niet gemeten naar de werkwaarde van de mens, maar naar zijn godsdienst. Hoe kan ik mijn leven in mijn omstandigheden Gode welbehagelijk doen zijn, Hem een lied doen zijn? Wanneer ik kan zingen in voor- en tegenspoed te midden van ziekte en gezondheid, armoede en rijkdom. "De Heer is mijn lot, mij deel, mijn eeuwig goed," dan ben ik waardig Zijn kind genaamd te worden.

Dit is niet gemakkelijk te belijden. Vooral niet wanneer we oud worden en der dagen zat. Wanneer de benen krommen, de oren het geluid niet meer zo goed opnemen, en het vergrootglas er bij moet om te lezen. Maar des te meer voelen we de behoefte in die levensverandering juist dicht bij Hem te leven.

De bejaarden hebben behoefte aan een omgeving waar we ons dagelijks realiseren dat we vernieuwd worden temidden van onze gestadige dood. "Ik sterf elke dag" zegt Paulus (1 Cor. 15), maar ook weten wij met hem dat onze levensvernieuwing dwars door ons dagelijks sterven loopt. Dit begrijpen we niet ten volle maar we geloven het wel. Dit alles kan ons leven, ook de oude dag, zinvol maken.

De vraag is nu: Wat staat ons als Christengemeenschap te doen?

Het probleem om voor de oudere mensen een verantwoorde en zinvolle plaats te vinden zal in de komende jaren steeds grotere aandacht vragen.

2. Laat ons eens even tijd nemen om dit te bespreken. Om te beginnen, men wordt de laatste tijd geducht gewaar dat onze westerse civilisatie niet slechts een tijd is van ruimtevaart, "Space Age", maar ook van "Old Age".

Wij willen u niet onnodig vermoeien met statistieken, maar achten het hier toch de moeite waard er even op te wijzen.

Een enorme verandering in leeftijdsgrens en verschuiving in de percentages van leeftijdsgroepen vindt er bij ons plaats.

In Amerika was omstreeks 1900 slechts 12% van de bevolking jonger dan 5 jaar oud en 4% was over de 65.

Ongeveer 1940 waren deze cijfers voor beneden 5 jaar 8% en boven 65 ook 8%.

De verwachting voor 1980 is voor kinderen beneden 5 jaar 4% en boven 65 12%.

Een complete omkeer, waarbij niet de kinderen, maar de ouderen 1/8 deel van de bevolking zullen uitmaken.

Hoe komt dat? Allereerst zijn onze gezinnen veel kleiner dan vroeger. Twaalf kinderen was niet abnormaal in de vorige generatie. Vier tot vijf kinderen wordt nu beschouwd een flink gezin te zijn. Van niet minder betekenis is het ander feit, dat onze mensen steeds ouder worden, sinds laat ons zeggen, het christelijke tijdperk.

Grafstenen uit de tijd van keizer Nero vertellen ons dat de gemiddelde leeftijd iets onder de 30 jaar was. In 1870 was het in Nederland nog geen 40, in 1900, 50 jaar; 1930, 62 jaar en in 1940, 66 jaar. Dit is niet nauwkeurig. En de leeftijd voor vrouwen is eigenlijk nog gunstiger.

Ook in Ontario was in 1962 reeds 8% van de bevolking boven de 65 jaar. Dit is een aantal van een half miljoen.

Wat is de oorzaak van deze hogere leeftijd? Wij willen dit zien als God's genade, die door de ontwikkeling van de westerse beschaving zo'n dertig jaar heeft toegevoegd aan ons leven.

U zult zich herinneren dat Hizkia de Here moest smeken verlenging van zijn leven. En hij ontving nog 15 jaar. Dat was gebedsverhoring. Wat een cadeau.. En wij zijn maar kwalijk gewaar geworden dat God in onze tijd vriend en vijand bij de duizenden dit royaal schenkt.

Wij kunnen niet een el aan onze lengte toevoegen, noch een dag tot ons leven, maar onze hemelse Vader schenkt aan miljoenen in onze tijd door betere verzorging een langer leven.

Dit gaat niet zonder de schatten der aarde waarvan Hij de Maker is maar wij de vinder en uitvinder. We noemen alleen maar medicijnen, hygiene, techniek en voeding en we zien onnoemelijke veranderingen die ons ten goede kunnen zijn.

Op het gebied van gerontologie, de wetenschap omtrent de bejaarden is men werkelijk nog maar net begonnen.

En wij blijven volhouden, dat oud worden een zegen is en het verlangen van velen. Maar oud-zijn wordt door bijna niemand gewenst. Waarom niet? Wij hebben ons er niet genoeg mee bezig gehouden "how to grow old gracefully".

En hier heeft de Christenmens een enorme taak. Wij moeten zorgen dat de oudere mensen in hun laatste levensstadium dat ter beschikking hebben wat Gode behagelijk is.

Het gaat er niet om in de eerste plaats of wij hen willen eren, of medelijden hebben, maar wel dat ook voor onze oudere naaste dit leven zinvol moet zijn.

Wat zijn hun behoeften? Wij zeiden reeds dat wij hen moeten dienen bij hun voorbereiding tot de grootste levensovergang. De overgang *tot het leven door de dood.* Dit is iets waar elk verbondskind mee bezig moet zijn. Maar niets heeft onze aandacht meer nodig dan de zorg van de bejaarde, die in de periode verkeert van (mogen wij het zeggen) aftakeling (disintegratie-proces). Bij hen ligt de **nadruk meer op: Hoe** kan ik goed **sterven, dan op: Hoe** kan ik goed leven. Het is de kunst van het sterven dat hier meer dan iets anders de aandacht vraagt.

Hiervoor is nodig een omgeving waarin zij het nieuwe leven zien, wanneer de ogen dof worden, waar zij de stem van de Herder horen wanneer het gegons van de motoren niet meer binnen hun bereik is.

Een plek waar de bejaarde nog vrucht zal dragen, fris en groen zal zijn, om te verkondigen, dat de Here waarachtig is, mijn Rots in Wien **geen onrecht is (Ps. 92: 15, 16).**

3. Nu zijn wij Christen - immi granten gezegend met deze levensvisie maar ook belast met deze taak.

Onze oudere landgenoten die in dezelfde cultureel-sociaal-religieuze omgeving zijn geboren en groot gebracht, hebben niet zo'n groot probleem als wij die niet slechts kolonisten van de hemel **zijn, maar** ook **landverhuizers.**

De meeste bejaarden vestigen zich in kleine knusse huisjes. In Ontario woont 69% in eigen woningen, apartments en kamers, 24% woont bij de kinderen en kleinkinderen in, en 7% woont in een bejaardencentrum. (Statistieken van andere provincies ontbreken mij.)

Zullen wij deze voetstappen kunnen volgen? Wij betwijfelen het.

Vandaag hebben wij een heel klein percentage bejaarden. De oudste immigranten waren doorgaans in de 40. Dat is 15 jaar geleden. Maar dan begint het nu te veranderen.

Verschillenden zullen zelf een huisje kunnen kopen. Maar maakt u geen illusies. Niet meer dan 10% van onze bevolking is nog getrouwd na 65. Dat betekent: veel zelfstandige manen en vrouwen, weduwen en weduwnaren.

Inwoning is een eeuwenoud gebruik geweest. Het gezin is en blijft de beste omgeving voor de mens, ook de bejaarde. Maar wij haasten ons hieraan toe te voegen: onder normale omstandigheden.

Om oudere immigranten in een klein huisje zelfstandig te doen wonen, wanneer ze niet meer auto kunnen rijden, geen bevredigend gesprek met de Canadese buren kunnen hebben, waar kerkgang steeds moeilijker wordt door taal etc., dan lijkt ons dit niet de oplossing.

De bejaarde moet *leven* in het midden van de gestadige dood. Dat kan niet in een vacuum gebeuren, maar in een gemeenschap.

Waarom dan niet bij de kinderen in waar dat mogelijk is? Deels kan dit veel verbeteren, maar ook de situatie verergeren.

Niet alleen kunnen de oudere mensen slechts over een druk en gejaagd leven. Ook hier is een sterk cultureel probleem.

Waar drie geslachten samenwonen moeten offers gebracht worden door kinderen en kleinkinderen, en grandpa en grandma. Men moet zich aanpassen. Is het wenselijk dat deze bejaarden samenwonen met mensen die zo anders praten en leven dan zij altijd gewend waren?

Laten we niet vergeten dat kinderen welwillend behoren te zijn om offers te brengen. Maar moet dit gedaan worden door banden te leggen aan vrijheid, vertier, gewoonten en gebruiken van alle partijen?

Moeten we het moeilijker maken, wanneer het gemakkelijker en beter kan? Wanneer we elkaar van dienst kunnen zijn en onze vrijheid en vrede kunnen handhaven?

Ik denk aan een bejaardencentrum, om nu eindelijk de aap maar eens uit de mouw te laten komen. We moeten een gemeenschap, een centrum in het leven roepen, waar onze bejaarden thuis zijn, waar ze willen zijn en gewild zijn zonder enige reserve. Waar ze vrij en zelfstandig zijn, voorzover hun gezondheid toelaat en waar zij verzorgd worden overeenkomstig normen en condities, die voor hun leven en omstandigheid nodig zijn, en overeenkomstig hetgeen ze zichzelf kunnen permitteren.

Aan wat het kind nodig heeft en krijgt is vandaag bijna geen grens, en wij die in het volle leven staan gaan ook nog dagelijks vooruit. Maar zijn we verantwoord met onze bejaarden bezig? Wij kunnen hier nog niet veel positiefs over zeggen.

4. Gedurende de laatste jaren zijn er steeds meer en natuurlijk ook moderner bejaardencentra uit de grond verrezen. Niet slechts in Nederland maar ook in Canada zien we dit verschijnsel. Speciaal hier te lande wordt aandacht geschonken aan de "hardware", het equipment. Ook de medische en maatschappelijke aspecten van deze verzorgingscentra ontvangen goede aandacht. Iets wat niet gezegd kan worden van de religieuze onderbouw. Dit is iets wat we niet verwachten, maar wat ons mensen van christelijke levenskeuze dan ook noodzaakt hier zelf in te voorzien.

Nu is het niet onmogelijk dat vele bejaarden en aspirant-bejaarden zeggen: "Een bejaardencentrum, daar krijgt U mij met geen stok in". Wellicht hebben deze mensen brede verhalen gehoord van huizen waar mannen en vrouwen apart leven in grote zalen, waar ze eten en slapen en soms nog vegeteren tot ze eindelijk niet meer zijn.

Echtgenoten die altijd samen hebben gewoond, die hun verdriet en vreugde voor tientallen jaren hebben gedeeld kunnen niet zo maar eventjes kunstmatig gescheiden worden. Niet eens zelfstandige personen, weduwen en wezen mogen behandeld worden zonder respect voor hun wensen. Iedere persoon in een bejaardentehuis behoort minstens een privé-kamer te hebben, waar hij of zij, zijn of haar eigen persoonlijke bezittingen kan plaatsen, en waar eens aan het

(Vervolg op pagina 5)

BEJAARDENZORG

(Vervolg van pag. 4)

eind van het leven de laatste ademtocht uitgeblazen kan worden.

Er zal aandacht aan geschonken moeten worden dat de elasticiteit van de mens minder wordt naarmate hij veroudert. Elke vorm van aanpassing wordt minder. Wat je gewend was te doen in algehele afzondering, kan men niet best doen wanneer anderen er bij zijn. Persoonlijke vrijheid in afzondering moet waar mogelijk gehandhaafd blijven.

Met een blik op de inrichting van een zoëven genoemd centrum, zien we dat in de behoeften van vier verschillende groepen moet worden voorzien, willen we tot een all-round systeem komen.

A. RESIDENTIAL CARE .
(Bejaarden-woningen)

Echtparen, en ook zelfstandige personen die nog het genot hebben van een actief leven op velerlei wijze, kunnen leven in de buitenbouw ofwel de schaduw van het eigenlijke centrum waar de staf zijn werkzaamheden verricht en assistentie verleent aan die bejaarden wier verzorging meer intensieve aandacht vraagt.

Het vertoeven in een gemeenschap van mensen met overeenkomstige belangen, behoeften, en beperkingen die hun leeftijd meebrengt, kan verrassende gevolgen hebben. Vaak wordt weer een zekere opleving waargenomen. Doordat de omgeving en verzorging afgestemd is op de situatie van de bejaarde zien we meermalen een nieuwe vitaliteit en energie-verplaatsing die tevoren niet gekend was.

Behalve "bejaarden-woningen", die rondom het centrum gebouwd zijn, kan men deze personen, die nog geheel voor zichzelf kunnen zorgen ook onderbrengen in een aparte vleugel van het geheel. ("cottage plan" en congregate plan).

De voordelen van deze mensen met "residential care" zijn vele. In geval men tijdelijk hulpbehoevend is, kan men vanuit het centrum onmiddellijke hulp bieden; een dokter en een verpleegster zijn beter binnen bzereik.

Het is een prachtige gelegenheid om zich voor te bereiden op de overgang van volledige zelfstandigheid naar volledige afhankelijkheid.

Er ligt grote waarde in het geleidelijk gewend raken aan afhankelijkheid. Plotselinge overgang kan veel spanningen meebrengen, die langdurige en onplezierige gevolgen hebben.

Niet alleen kunnen de nog zelfstandigen genieten van de omgang met mensen van gelijke bewegingen, ook biedt deze gemeenschap gelegenheid voor ontspanning en tijdsbesteding. Bovendien kunnen ze vaak intensief meewerken door bezoek en het verrichten van kleine taken voor mensen die meer verzorging nodig hebben.

B. NORMAL CARE

Wordt eenmaal de physieke toestand dusdanig dat volledige onafhankelijkheid niet langer verantwoord is, dan moet de stap naar binnen van meer permanente aard worden. Hier kan zelfs in een beperkte, maar noodzakelijke persoonlijke en deskundige verzorging voorzien worden. Wanneer de zorgen van voeding, hygiene, kleding etc. te groot worden, kan hierin door de staf voorzien worden.

Ieder bejaardencentrum behoort thans faciliteiten te hebben voor deze fasen en bovendien voor

C. BEDCARE en

D. SPECIAL CARE

Hier is de patient vrijwel beperkt tot zijn bed. Een minimum van medische verzorging kan hier toegepast worden. Wil men voorkomen dat zo mogelijk geen van alle bejaarden vanwege zijn toestand deze inrichting moet verlaten dan zal met de mogelijkheid van een afdeling voor seniele patienten rekening gehouden moeten worden. Lang niet altijd is verzorging in een psychiatrische inrichting noodzakelijk; wil men echter ook deze afdeling in het centrum opnemen, dan moet er rekening mee worden gehouden, dat hiervoor strengere bepalingen gelden.

Toch is ook deze verzorging onzes inziens noodzakelijk. Wij moeten trachten de zaak rond te maken. Het is erg pijnlijk voor patient en familie dat er nog een tijd komt of komen kan waarvan we moeten zeggen: "En nu mag hij hier niet meer zijn, en moet hij toch nog eens helemaal veranderen". Tenzij een patient ziekenhuis- of psychiatrische verzorging nodig heeft, moet dit voorkomen kunnen worden.

Wat onze mensen langzamerhand bezig begint te houden is waar en hoe dit moet gebeuren. Onze Classis heeft circa 2210 families, met 10.131 personen. Gezien het feit dat vele gezinnen omstreeks 1950 kwamen en meerdere personen toen ongeveer 40 jaar oud waren, mogen we verwachten dat deze zaak in onze classis nu reeds urgent wordt. Geen cijfers zijn op dit ogenblik beschikbaar, maar een schatting van 300 mensen boven de 65 is niet te hoog. Zou slechts 20% hiervan gebruik wensen te maken, dan wacht hier al een grote taak op uitvoering.

Een centrum waar de tweede en derde verzorgingsfase met de staf kan worden ondergebracht, lijkt ons om te beginnen het meest practisch. Bij de voorlopige inrichting en grondoppervlakte zal terdege met een eventuele "allround" setup rekening moeten worden gehouden.

5. En wie zal dat betalen? Hier is ook over gesproken, hoewel we nog wel voor een probleem staan. Zodra perceel en plan voor een centrum de goedkeuring van de regering kunnen verkrijgen, kan de "Lieutenant Governor in Counsel" subsidie verlenen aan de door haar vantevoren goedgekeurde corporatie, die zich met het oprichten van dit bejaardencentrum heeft belast. De subsidie is gebaseerd op de totale bedcapaciteit van een nieuw gebouw, en bestaat uit een maximum van $2500 per bed, of een bedrag gelijkwaardig aan 50% van de kosten, Het laagste van de twee is het bedrag van de subsidie. Dat betekent al een bedrag van minimaal $300.000 voor 60 bedden, waarvan de helft door de leden moet worden opgebracht. Meer inlichtingen hierover zullen nog moeten worden ingewonnen. Een speciale commissie, die zich met de financiële en bouwkundige zijde van deze zaak bezig houdt, is noodzakelijk.

Een andere en meer directe vraag is: Welk lichaam behoort zich met de taak van de bejaardenverzorging te belasten?

De diaconale conferentie draagt deze zaak thans voor. De dienst der barmhartigheid is een van de officiële taken van de kerk.

Dit betekent niet dat de kerk beschouwd moet worden als de eerste en enige instantie die zich met hulpbehoevenden moet bezig houden, onverschillig of deze nood van financiële of medische aard is, of dat het de nood van bejaarden is. Wanneer er nood is moet er hulp beschikbaar zijn. Dit betekent niet dat de kerk altijd en overal het juiste adres is voor zorg en hulp.

De kerk is niet hoger of heiliger dan de familie of waar terzake, de regeringsinstanties. Van iedereen mag verwacht worden, dat hij zich geroepen weet zijn plicht te verstaan met betrekking tot de nood van anderen.

Social Welfare is niet noodzakelijk een instantie van lagere rang, al verschilt haar taak geheel van die van de kerk. Haar belangen en motieven zijn vaak geheel anders dan die van de kerk.

Toch is het onmogelijk dat kerk en staat, privé en algemeen belang hier kunnen samenwerken. Wij mensen met bepaalde christelijke levensovertuigingen, kunnen financiële hulp en advies verkrijgen van de overheid, zolang de belangen van beide partijen behartigd worden.

Indien de conferentie het na onderzoek en rapporten nodig acht om in een bejaardencentrum te voorzien, voor mensen met vrijwel gelijke culturele achtergrond en godsdienst, wordt dit dan de taak van de diakonie?

Niet in eerste instantie. Wel behoren wij zorg te dragen voor onze bejaarden en hen te helpen in hun moeilijkheden. Een goed plan vraagt om actie. Een organisatie zal dan ook in het leven geroepen moeten worden om dat plan te verwerkelijken.

De diakonie moet levensruimte vinden voor zijn bejaarden, een woning waar ze thuis zijn. Waar zij hun laatste levensfase aangenaam kunnen verpozen.

Laat ons niet klagen wanneer de kwade dagen komen. Laat ons zorgen voordat ze komen. Deze zorg is een zegen. Zij is het erfdeel des Heren. Als de Here het huis bouwt, zullen de bouwlieden niet tevergeefs daaraan zwoegen.,

BRONNEN:

Bouman: "Het ambt der diaken"
Gilhuis: "Hoe dichter ik nader"
"Terwijl ik nog ben".
Popma: "Christelijk perspektief: Ouderdom en ouder worden"
Chr. Encyclopaedie: "Gerontologie, Bejaarden, Ouderdom, Levensfasen."
Brochures: Sheltered Care, Holland Home, Ont. Dept. Soc. Welfare.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(23)

Maar de middag is te heet. Bezweet en buiten adem zoeken ze allen achterin de tuin een schaduwplekje onder het rijke blad van de kastanjebomen, die ze zelf met één enkele kastanje hebben gepoot. Annelies neemt een plaatsje naast Emi, die onwillekeurig een beweging maakt van opschuiven.

"Pfff, heb je 't ook zo heet?" Amechtig valt ze neer in 't plastic tuinstoeltje.

"Nou, gloeiend." Dan zwijgen beiden. Emi heeft een diepe bewondering voor Annelies, die echter soms overgaat in het gevoel haar onsympathiek te vinden, koud. In haar ziel roert het al weer. Al die vragen, waarop ze het antwoord best weet, het antwoord dat ze maar niet kan begrijpen en dat ze denkt ook nooit te kunnen aanvaarden.

"En hoe vind je onze nieuwe aanwinst?" verbreekt Annelies de stilte tussen hen. "Ik vind het zo enig dat ze deze dag mee kan maken, het geeft haar meteen een indruk van heel de familie."

"O . . . bedoel je Rose?"

"Ja natuurlijk . . . wie anders?"

Emi hoort duidelijk de verwondering in Annelies' stem en met een "Logeert ze bij jou?" negeert ze de wedervraag.

"Ja. Jammer hè, dat Kees hier ook niet kon zijn, maar ja, hij is nog maar zo kort in het bedrijf en het werk op de boerderij moet doorgaan."

"Wonderlijk eigenlijk," zegt Emi, "er zijn er zoveel geëmigreerd en toch maar een paar die op een boerderij zijn terechtgekomen."

Annelies' antwoord is een por in Emi's zij. "Gauw, moet je oom Koos zien. Wat een verschil, hij altijd met z'n dorre archieven en die jongens om hem heen met de levende toekomst."

"Ja, dat zeg je nu, maar die archieven leven voor hem ook."

"Kan wel zijn, maar het is toch dood materiaal."

"Annelies!" Emi wipt naar voren in haar stoel en buigt zich helemaal naar haar nicht over. Ze wil het nu weten. "Luister eens. Vind je 't niet erg, al je kinderen zo ver weg? Hoe kun je zo vrolijk verder leven?"

Annelies lacht zodat haar gave tanden te zien komen. Toch klinkt in haar altijd jolige stem een zweem van ernst, omdat ze weet dat dit van Emi een cri de coeur is. "Ik ben blij dat ze allemaal zo goed en naar hun zin in het leven staan."

"Ja maar, jij moet ze toch maar missen."

Annelies onderdrukt het vervelende gevoel, dat haar altijd overvalt als haar zulke vragen worden voorgelegd, waaruit blijkt dat men haar onverschillig vindt. "Ja, we krijgen onze kinderen, hè, maar niet om ze voor ons zelf te houden, hoe graag je dat soms ook zou willen. En verder: vaders psalm van vanmiddag, Emi, daar heb ik niets meer aan toe te voegen. En dan vindt ik het een machtig iets dat mijn kind, dat ik zelf heb gedragen, nu in het volle rijke leven staat zoals God hem dat wil schenken."

Opeens schokt ze met haar schouders. "Ja, Emi, dit zijn allemaal grote woorden. En ze zijn juist. Ik zou er niet één van terug willen nemen. Maar je bent ook mens, hè. En . . . er is altijd ergens diep in je een pijn. Tenminste . . . meestal diep. Hij steekt ook wel eens zijn kop op. En daar moet je je dan tegenin zetten. Ja . . . er is toch altijd de sluier van de weemoed."

"Hèee, wat zijn jullie in ernstig gesprek en dat op zo'n dag!" Purky laat zich neerploffen in het gras aan hun voeten, met een glas sinas in haar hand. "In plaats van te kijken! Moet u zien . . . daar . . . oom Ted met Evelyn. En ik vind haar zo knap. Ze is helemaal apart. Net . . . nu ja, of er altijd een beetje ruimte om haar heen is."

Emi en Annelies zien nu ook hoe Ted bij het terras met Evelyn staat te praten. Ted biedt haar een sigaret aan. Natuurlijk weer een sigaret, denkt Emi. Hij geeft haar vuur . . .

"Nou . . . hebben we 't niet gezegd? Dat hebben we in Canada al zien aankomen. We hebben het steeds gedacht dat Ted ook daarom naar Holland ging. Enfin, hij had een slechtere keus kunnen doen. Maar ja . . . zolang die ruimte van jou nog om haar is, Purky! Wist jij er al iets van, Emi?"

Emi slikt. "Nee, maar 't lijkt er wel op."

Maar dan begint Ted op de gong te slaan die Evelyn hem zojuist heeft gegeven en dat is het teken dat moeder weer beneden is.

Purky springt overeind, maar door een oneffenheid in het gras verliest ze haar evenwicht. Zwaaiend probeert ze zich overeind te houden, maar dan is het al gebeurd. Het laatste slokje uit haar glas komt in Emi's schoot terecht.

Purky is verslagen. "O tante! Uw japon. O, en dat is mijn schuld. Kijk eens, wat een plek."

"'t Is zonde!" zegt Annelies. "Toe Emi, ga er gauw mee naar de keuken, daar hebben ze wel warm water om het af te nemen."

"Ik ga wel mee tante," zegt Purky berouwvol, maar Emi weert het af. "Welnee kind. Blijf maar rustig hier, er zijn daar mensen genoeg om me even te helpen."

Ja, er zijn mensen genoeg, maar ze zijn zo druk bezig dat Emi meteen maar even doorwipt naar boven naar de badkamer. Even een beetje warm water uit de geyser en dan met m'n zakdoek, overlegt ze als ze binnenkomt. Regelrecht loopt ze naar het bad, maar geboeid blijft ze staan. Op de stoel staat een grote doos vol enveloppen. Namen erop . . . Een ligt er ondersteboven, de flap open . . . Emi ziet een menukaart. Ze staat er al bij. Haar hand schuift wat enveloppen opzijj. Een voor Annelies, oom Koos, Purky . . . Daar . . . die is voor Ted. Eer ze goed weet wat ze doet heeft ze de envelop open. Links boven op de menukaart is een raket getekend, groen geverfd . . . een raket . . . dat is het mopje van vader . . . of ze 't ooit vergeten zou. Als Ted trouwt, moet het wel per raket zijn . . .

Zenuwachtig bergt ze de kaart weer op. Zoekt gejaagd verder. Daar . . . de mijne . . . haar vingers beven, want boven haar eigen kaart is net zo'n raket getekent. In blauw. Tranen springen in Emi's ogen. En ze willen mij . . . dus voor speelbal gebruiken. Wild nu haalt ze heel de doos ondersteboven. Daar, die van Evelyn. Gewoon wat bloemen, dat kan overal bijhoren. Zich bewust van wat ze doet verwisselt ze de kaarten, stopt ze wat onderin en snelt dan de badkamer uit. Pas onderaan de trap denkt ze aan de vlek. Nu ja, die zal vanzelf wel drogen.

Het diner is 's avonds in een van de koele zalen van het restaurant. Voordat het bruidspaar binnen is, lopen ze allemaal door elkaar, ieder met z'n menukaart in de hand. Telkens gaat er een groot gejuich op, als weer een van de heren z'n dame heeft gevonden.

Emi is haast op van de spanning, maar verbeten denkt ze steeds: geen speelbal. Geen speelbal. Scherp let ze op Ted. Ziet ieder beweging van hem. Z'n lach als hij de raket ziet. Meteen z'n zoekende blik . . . met schrik constateert ze dat die even, heel even op haar blijft rusten, maar te laat, want juist op dat ogenblik klinkt achter haar de stem van oom Theo: "Ha, hier is mijn dame, laat eens kijken . . . ja, ook zo'n schoon boeket." Galant biedt hij haar z'n arm, die Emi meteen aanneemt. Om Ted verdringen zich nog wat jongelui. Hij gaat naar een paar oude tantes . . . Allemaal comedie, constateert Emi bitter. Dan naar Rose . . . Evelyn staat wat verder in de kamer. Met een paar stappen is Ted nu bij haar. En alleen Emi weet: haar kaart past.

Wat verder volgt is voor Emi als een bange droom. Steeds weer vraagt ze zichzelf af: wat heb ik gedaan?! Maar vrolijk klinkt haar stem: "Nu eens zien waar ze ons willen hebben, oom Theo." Lachend gaat ze aan z'n arm, haar ogen echter geen moment van Ted en Evelyn af.

Pas als allen hun plaats hebben gevonden bij de twee couverts, aangeduid met dezelfde kaart, kondigt Ted, die ceremoniemeester is, het bruidspaar aan. Daar komen ze binnen: vader, hoog en slank nog en jonger dan ooit, als altijd zelf achter moeders rolstoel, waarin zij, die al die lange jaren zijn grote steun is geweest, maar heel kleintjes lijkt. Hij gaat daar, zoals ze hem altijd hebben gezien, met z'n zorg voor haar en zij, met haar glimlach voor ieder persoonlijk.

Het wilde bonzen van Emi's hart wil niet bedaren. In het gejuich om haar heen haalt ze heel diep adem. Heel haar lichaam trilt in intense spanning.

Voor alle dames ligt een pakje, kunstig gevouwen in het servet. Een klein pakje, met een gouden koordje toegebonden.

Emi's ogen zijn onder het inpakken van het hare niet van Evelyn af, niet van vader en moeder, die nog niets hebben gemerkt.

"Kijk eens, oom Theo, hoe beeldig!" Over het gouden hangertje heen dat een miniatuur toefje bloemen voorstelt, ziet Emi hoe Evelyn haar pakje uitpakt . . . in verbazing en verwondering een hand voor haar mond slaat . . . Dan pas neemt ze iets uit het doosje. Ook in haar hand flonkert goud.

Wat zou het zijn? pijnigt Emi zich af. Wat heeft ze daar . . . dat . . . van mij is?

Ook Evelyn houdt haar pas verworven schat haar tafelheer voor. Ted, wat naar haar toegewend, is een en al oprechte bewondering.

En dan eindelijk ontdekt vader de verwisseling. Emi ziet hoe hij opschrikt . . . in ontreddering naar Ted en Evelyn staart . . . zich naar moeder buigt. Haar gezicht vertrekt in verwarring . . . ze fluisteren samen . . . hun blikken zoeken de rijen langs , . . Bliksemsnel buigt Emi zich weer over haar hand, houdt de broche tegen het blauw van haar japon. Draait zich opzij: "Nu, oom Theo, hoe staat het?"

"Prachtig," klinkt zijn zware stem naar haar.

De avond is voor Emi verknoeid. Om het spel, dat ze wilden spelen . . . och, vader zal het goed bedoeld hebben . . . Zeker niet als spel. Maar dat was 't toch geworden. Nee, denkt ze, toch geen spel. Ik alleen maar een speelbal.

Wanneer ze, als de hors d'oeuvre wordt rondgediend, eindelijk haar ogen weer naar het bruidspaar op durft slaan, draait vader zich juist naar moeder en niemand kan verstaan dat hij zegt: "Ik kan toch merken dat ik oud word, anders had ik zo'n vergissing niet begaan."

Emi ziet hoe moeder licht haar hoofd schudt. Haar misvormde hand gaat naar die van vader, maar haar woorden: "Ach, misschien is het maar beter zo," zijn alleen voor hem bestemd. Vader lijkt opeens ouder, zo treurig staat z'n gezicht.

En Emi zou wel willen huilen. Zo maar eindeloos huilen.

Het is al laat in de nacht, als Emi in een van de hotelkamers zich eindelijk kan laten gaan. Totaal uitgeput zakt ze neer in een van de fauteuiltjes. Ank staat nog even op het balkon in de stille, koele nacht. Beide buurtuinen worden beschenen door verscholen schijnwerpers. Sprookjesachtig zijn de laantjes in het zachte licht. Een enorme slangenboom kronkelt z'n kromme armen tot vlak voor het balkon omhoog.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God we announce the birth of our daughter

ELIZABETH IRENE

Herman and Patricia Drost

June 3, 1965.

1230 Queens Blvd., Apt. 1,
Kitchener, Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze ouders

C. B. VAN LEEUWEN
en
P. M. VAN LEEUWEN—VAN HARTEN

op 19 juni 1965 hun 40-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Bennekom, Ned. :
Jan
Mijdrecht, Ned.:
Hendrik en Nel
Atwood, Ont.:
Dirk en Willy
St. Thomas, Ont.:
Anton en Marijke
Pieter en Harmanna (verl.)
en kleinkinderen.

R.R. 2, Port Stanley, Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze ouders

LUCAS BOUWERS
en
LAMMIE BOUWERS—DYKS

op 18 juni 1965 hun 25-jarige echtvereniging te herdenken.

Moge de Here hen samen nog vele gelukkige jaren geven.

Hun dankbare kinderen.
Frank en Mieke Bouwers
Ronnie en Robbie
John en Ineke Bouwers
Sandra
Anna en Mels van den Boogaard
Teresa
Lammie en Floor Wassenaar (verloofd)
Lucas
Bert

R.R. 2, Dunnville, Ont.

Het is met vreugde in ons hart en dankbaarheid tot God, dat Hij onze ouders,

JAN JOOSSE
en
JANNETJE JOOSSE—GELDOF

op 12 juni, 1965, 25 jaar van echtvereniging geschonken heeft.

Wij danken hen dat zij ons in de wegen des Heren geleid hebben.

"Welzalig de mensen wier sterkte in U is, in wier hart de gebaande wegen zijn." — Ps. 84:6.

Hamilton, Ont.:
Arthur en Ellie
Sarnia, Ont.:
Antonia en Willem
Lena
Carolyn

1550 Michigan Rd., Sarnia, Ont.

De vrouwenvereniging "Belijden en Beleven", afdeling west van de Chr. Ref. Church te Jarvis, Ont. betuigt haar hartelijke deelneming aan haar medelid Mrs. L. Woudstra en familie met het verlies van hun man en vader.

Moge de Here haar kracht geven om dit verlies te dragen. Hij is nabij een ieder die op Hem wacht.

Het Bestuur

Jarvis, juni 7, 1965.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Saskatoon (Sask.), John C. De Moor te Ottawa (E.).

Tweetal

te Calgary I, Alta., E. C. Marlink te Oak Park, Ill. en J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

Bedankt

voor Calgary I, Alta., J. C. Verbrugge te Bowmanville, Ont.

voor Lacombe I, Alta., en Ladner, B.C. A. G. Van Eck te Fort William, Ont.

voor Owen Sound, Ont., H. Eshuis te Athens, Ont.

Prof. Dr. S. U. Zuidema

De onder ons zo bekende en geliefde Dr. S. U. Zuidema, hoogleraar aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, die reeds enige tijd in een overwerkte en overspannen toestand verkeerde, werd getroffen door een hartaanval en is in een ziekenhuis opgenomen. Zijn boekje "De Christus der Schriften en de oecumenische theologie", dat kortgeleden van de pers kwam, is thans in gereformeerde kringen in Nederland het meest gelezen en besproken geschrift. Moge de Here deze trouwe wachter op Zions muren spoedig hersteld teruggeven aan de kerken, welke hem zo na aan het hart liggen.

Een bezoek aan Canada en de Verenigde Staten

Ds. Sietse Wouters, de nestor van de gereformeerde predikanten van Dordrecht (Nederland), een gemeente welke 5500 zielen telt en zes predikanten heeft, is voornemens de volgende week een reis te maken naar het Amerikaanse continent.

Ds. Wouters is een bekende figuur in het kerkelijke leven in Nederland. Hij is hoofdredakteur van de classicale kerkbode van Barendrecht en Dordrecht, actuaris van de classis Dordrecht, die ook de Geref. Kerken in België en Frankrijk omvat. Hij is deputaat van de Generale Synode voor de evangelisatie in België. In 1963/64 was hij gedelegeerde van de Synode van Groningen. Herhaalde malen was hij voorzitter van de particuliere Synode van Zuid-Holland.

Twee jaar geleden maakte Ds. Wouters een studiereis naar Israel.

Het doel van zijn reis naar dit continent is tweeledig. In de eerste plaats hoopt hij zijn familie te bezoeken; in de tweede plaats wenst hij zich te oriënteren ten opzichte van het kerkelijk leven, speciaal dat van de immigranten in Canada en de U.S.A.

Ds. Wouters werd verzocht om drie achtereenvolgende zondagen voor te gaan in de dienst des Woords in een der Chr. Ref. Churches in Grand Rapids. Natuurlijk hoopt hij dan tegelijkertijd een bezoek te brengen aan Calvin College en Seminary.

Aangezien er in St. Thomas, Ont. velen zijn die Ds. Wouters persoonlijk kennen en hij daar ook familie heeft, ligt het in zijn voornemen om daar op 13 juni a.s. 's avonds om 7 uur voor te gaan in de dienst des Woords.

Op verzoek van de Mannen- en Vrouwenvereniging in St. Thomas zal Ds. Wouters voor hen D.V. spreken over "Het kerkelijk leven in Nederland vandaag".

Wij wensen Ds. Wouters een goede reis en behouden aankomst.

SUMMER WEEK-END CAMP

June 18, 19, 20

PINECREST
TORRANCE, ONT.

Contact:
Miss M. Schoonewelle
674 Windermere Ave.
Toronto, Ont.
RO 2-2592

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

—KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS—

Het land van de contrasten

(Vervolg van pag. 3)

We zitten op planken, nette planken, die zijn dan ook een gift van een vriendelijke kerk ergens in de Verenigde Staten. Verder zijn er een paar stoelen met een tafel, en dan heb je het interieur gehad.

Drie voet van de kerk staat de pastorie. Vanuit je hoekje kijk je door de kerkdeur en door de pastoriedeur zo naar binnen. Maar erg veel zie je niet, want het is aardedonker in het huis van de dominee. Het is van dezelfde makelij als de kerk en ongeveer even groot. Het beschermt tegen de zon en tegen de regen, en daar is dan alles mee gezegd.

We zijn nu in het armste gedeelte van het dorp. We zijn met onze 'carry-all' door de rivier gereden en voorzichtig over de erg moeilijk begaanbare straten naar ons doel gekomen. We moesten wat omrijden, omdat de straat waar de kerk aan staat niet begaanbaar was voor een auto.

DIENST VAN GOUD

Och, eigenlijk is die dienst niets bizonders. We spreken elkaar wat toe met behulp van een tolk. We zingen samen, zonder orgel vanzelf. De zendelingen spreken even in Spaans en Engels, en dat was alles.

En toch is hier alles niet mee gezegd. Er is iets dat niet onder woorden is te brengen. Iets dat je tot tranen toe beweegt, en een heel diepe indruk op ons maakt.

We hebben elkaar nooit eerder gezien. We verstaan elkaar niet eens. We hebben een verschillende kleur en een totaal andere achtergrond. En toch zijn we één. Er zijn ontzaglijk grote verschillen en toch horen we bij elkaar. De gemeenschap ondanks, misschien juist door de grote eenvoud, beleven we als nergens anders. Het grijpt je aan. Hier is de Heilige Geest. Hij overbrugt elke kloof. Hij is sterker dan elk verschil dat zou kunnen scheiden.

Hier gaat het voor je leven, de belofte dat ze zullen komen van het oosten en het westen, uit het noorden en het zuiden. Mensen die totaal verschillend zijn, en die toch zomaar samen zullen aanzitten, en niet eens vreemd tegen elkaar zullen aanzien, alsof ze elkaar altijd gekend hebben. En dan zal het nog mooier zijn, dan is ook de taalmoeilijkheid verdwenen.

WITTE VELDEN

We zijn dus op de zendingsvelden. Vaak heb je er van gelezen en over horen vertellen. En nu zie je het met eigen ogen. Witte velden. Een rijpe oogst die wij binnen mogen halen. Een wereld vol wonderen.

We zitten in een kerk die kortgeleden nog niet bestond. We zijn in een dorp dat voor kort nog geen christenen telde. Overal ontkiemt het zaad. Overal grijpt het Woord om zich heen. De zendelingen zijn ongelooflijk druk. Er is haast geen bijhouden aan.

De studenten aan de theologische school moeten ook mee aanpakken. Om 7 uur 's morgens moeten ze present zijn voor het eerste college. En dan gaat het bijna ononderbroken door tot 2 uur 's middags. De middag is voor praktisch evangelisatiewerk in Mexico City, voor het schoonmaken van hun kamers, voor studie en het klaarmaken van de preken.

Preken moeten ze ook. 's Zaterdagsmorgens gaan ze op weg, ieder in de richting van het dorp waar hij vandaan komt. 's Avonds beginnen ze met preken, 's zondags gaan ze door, en 's maandags reizen ze weer naar Mexico City. En ook die dag ontkomen ze niet aan het werk. 's Avonds moeten ze nog enkele colleges volgen. Er is immers haast bij. Er zit in al dit werk iets van de spoed en de koortsachtige haast waarmee de Heer heenwerkt naar en alles klaar maakt voor Zijn komst.

De World Home Bible League is in dat alles begrepen. Hard wordt er gewerkt in dat kleine kantoortje.

Een van de meest indrukwekkende dingen is de grote kaart van Midden- en Zuid-Amerika. Hij is volgeprikt met gekleurde spelden, bij plaatsen waar bijbels worden heen gestuurd. Het is een bonte menigte. Vorig jaar zijn zo'n half miljoen bijbels en bijbelgedeelten verspreid in Zuid-Amerika. Dit jaar is dat natuurlijk al weer aanzienlijk meer. Als je naar die kaart kijkt dan ga je er iets van beseffen hoe Gods Woord stand houdt in eeuwigheid. Het werkt zomaar rustig, haast ongemerkt door in heel de wereld.

GODS WOORD

Daar zijn trouwens verhalen van te vertellen, ontroerende en indrukwekkende verhalen. We hebben in die dagen met verbazing geluisterd naar de zendelingen. Het Woord is toch wel erg machtig. Zonder dominee, zonder zendeling, zonder enige menselijke hulp, met alleen maar de kracht van de Heilige Geest gaat het Zijn weg, en overal laat het nieuw leven achter, overal groeien er kerken in Zijn spoor. Laat ik er iets van vertellen.

Zoals u weet trokken in het verleden veel Mexicanen over de grens, om seizoenwerk te doen in de Verenigde Staten. Die gelegenheid is door veel kerken uitgebuit. Ze hebben die mensen het evangelie gebracht en bijbels gegeven. Wat is daarmee gebeurd?

Wel, daar is het verhaal van de Mexicaan die ook uitgenodigd werd naar zo'n dienst. Hij vond het nogal lollig en moest er erg om lachen. Thuisgekomen heeft hij het verhaal in geuren en kleuren verteld aan zijn vrienden en buren. Die protestanten daar in het noorden zijn toch wel vreemde mensen.

Maar sommigen van degenen die luisterden vonden er niets belachelijks aan, en ze wilden er meer van weten. Een verzoek ging naar de zendelingen. Maar tot hun spijt waren die zo druk dat ze de lange trip niet konden maken. Daarom werden ze bezocht door een student.

Na een poos kwam er een dringend verzoek om toch te komen, deze keer omdat enkelen belijdenis wilden doen. Maar wat een verwondering en verbazing en ook blijdschap toen er niet minder waren dan veertig die hun geloof wilden belijden. De Heilige Geest strooit het zaad zelfs uit door ongelovigen die er zelf om lachen moeten.

Toen een andere Mexicaan thuis kwam en zijn vrouw z'n koffer uitpakte zag ze daar een rood boekje. Ze vroeg hem wat dat was. Met verbazing en afschuw keek de arme man in z'n koffer. Hoe kwam dat boekje daar nu? "Daar moet je afblijven," waarschuwde hij zijn vrouw, "dat is gevaarlijk."

Maar u weet hoe dat gaat. De nieuwsgierigheid won het van de angst. De vrouw raakte het boekje aan en er gebeurde niets. Ze nam het op en nog gebeurde er niets. Toen begon ze te lezen, en toen gebeurde er wel wat, want het was een Nieuw Testament. En vandaag staat er in dat dorp ook een kerk.

BEEF SATAN!

Als je vandaag de kranten leest en hoort van al de spanningen, van de oorlog, van misdaad, van onrecht en nog veel meer, dan ben je geneigd om te zeggen: Beef kerk! En blijkbaar zijn er velen, zelfs onder christenen, onder de kinderen van God, die verteerd worden van angst, om wat er mogelijk gebeuren gaat.

Maar wie de krant leest weet nog niets van wat er in de wereld omgaat. Dan moet je ook nog wat ander lezen, en dan moet je, als 't kan, ook nog wat anders zien. Die kaart bijvoorbeeld in de World Home Bible League office. Dan moet je horen van de kracht van het Woord. Dan moet je iets zien van de mogelijkheden. Dan zeg je: Beef Satan! het staat er niet best met je voor. Je koninkrijkje gaat hoe langer hoe meer wankelen. Overal in de wereld werkt een kracht, zomaar rustig weg, waar je niet tegen bestand bent.

En dan zeg je ook: Dank U Here dat ik vechten mag, offeren mag, werken mag voor de ene zaak die het waard is, de zaak van het evangelie, van het nieuwe leven.

En dat maakt je gelukkig.

Jack Quartel

MEER BIJZONDERHEDEN OVER DE

Canadese Pensioenregelingen

De laatste maanden hebben wij verschillende verzoeken ontvangen van voornamelijk oudere abonnees om meer inlichtingen te verstrekken over het nieuwe Canada Pensioen Plan. Zolang de wet nog bij de regeringsinstanties in behandeling was, en voortdurend gewijzigd werd, was het uiteraard onmogelijk voor ons om op verzoeken om meer inlichtingen in te gaan. Nu het plan intussen wet geworden is zullen we trachten er iets meer van te vertellen.

De nieuwe Pensioenregeling is een van de meest ingewikkelde wetten ooit in Canada aangenomen. Zelfs deskundigen hebben een hele kluif aan de bijna 600 bepalingen en uitzonderingen op bepalingen die de wet bevat. Het is een samenstel waartegen velen politieke of practische bezwaren hadden, maar nu de wet tenslotte door de wetgevende lichamen is aangenomen, kan gezegd worden dat Canada op sociaal terrein een grote stap gezet heeft.

De Regering heeft reeds aangekondigd dat vóór op 1 januari 1966 de premiebetaling zal aanvangen, een zeer uitvoerige voorlichting van het publiek zal worden georganiseerd. Met brochures, via pers, radio en t.v. wil men proberen iedere belanghebbende op de hoogte te brengen en wij verwachten dat ook Calvinist-Contact bij deze voorlichting zal worden ingeschakeld.

Daar de *eerste premies* voor het nieuwe Canada Pension Plan eerst per 1 januari 1966 geïnd zullen worden en de EERSTE UITKERINGEN AAN VERZEKERDEN PAS IN 1967 ZULLEN BEGINNEN OP VOORLOPIG ZEER BESCHEIDEN SCHAAL (elk jaar oplopende met 10% tot uiteindelijk in 1976 het volle pensioen uitbetaald zal worden), willen we momenteel volstaan met het geven van een beknopt overzicht van de nieuwe wet en vervolgens wat nader ingaan op de reeds in werking zijnde "Old Age Security Act". Dit is het algemene, premievrije pensioen, dat zolang het nieuwe plan nog niet noemenswaard uitkeert, voor onze oudere lezers het meest belangrijke is.

* * *

Hier volgen dus eerst enige bijzonderheden over het nieuwe

CANADA PENSION PLAN

Op 1 januari 1966 zal het Canada Pension Plan in werking worden gesteld. Dit pensioenplan, dat lang en ingewikkeld van samenstelling is, vertegenwoordigt een van de belangrijkste sociale wetten, die ooit in Canada zijn opgesteld en uitgevaardigd en gaat samen met de Old Age Security Act. Premies worden betaald door werkgevers, werknemers zowel als zelfstandigen. Werknemers en zelfstandigen betalen van hun 18de tot hun 65ste jaar, of, als zij nog blijven werken, tot hun 70ste. Pas in 1976 zal het Plan in volle werking zijn en tot op die tijd zijn overbruggende bepalingen van kracht met gereduceerde uitbetalingen tot de tussenliggende tien jaren zijn verstreken.

Iedere persoon, die de 18-jarige leeftijd heeft bereikt en werkzaam is in een beroep, dat onder de pensioenuitkering valt, dient daartoe een z.g. Social Insurance Number te bezitten. Meestal wordt dit via de werkgever geregeld. Is men nalatig in het verkrijgen van zo'n nummer en vraagt men later wel pensioen aan, dan wordt er geen rekening gehouden met eventuele lonen of salarissen waarover premies betaald hadden moeten worden of betaald zijn bij het vaststellen van zijn pensioen.

De premies zijn gebaseerd op het inkomen vanaf de aanvang van het Plan of vanaf het 18de jaar. Over de eerste $600 van het jaarlijks inkomen wordt geen premie geheven, slechts over dat tussen de $600 en $5.000, en wel 1,8%. Dat betekent dus dat iemand die $1.000 per jaar verdient, 1,8% van $400, of 60 cent per maand betaalt, terwijl iemand met een inkomen van $5.000 of hoger per jaar daarvan 1,8% van $4.400 of $6,60 p. maand betalen moet, De werkgever voegt daar eenzelfde 1,8% aan toe, zodat het totaal 3,6% wordt. Een zelfstandige betaalt premie wanneer zijn inkomen tussen $800 en $5.000 ligt, terwijl $600 van dit bedrag voor aftrek in aanmerking komt. Zijn bijdragen staan gelijk met die van werkgever plus werknemer, d.w.z. de volle 3,6% komt voor zijn rekening.

De volgende uitkeringen zijn beschikbaar:

1. Een ouderdomspensioen van 25% van het gemiddeld inkomen waarover premie is betaald, met en minimum van $12,50 per maand en een maximum van $104,17 per maand, in alle gevallen *naast* de $75 Old Age Security Pension en eventuele particuliere pensioenrechten.

2. Een weduwenpensioen voor weduwen boven de 45 wanneer de echtgenoot overlijdt, voor weduwen met kinderen waar nog voor gezorgd moet worden en voor invalide weduwen, ongeacht haar leeftijd, zolang door de echtgenoot over de vereiste minimum-periode premie is betaald. Is de weduwe jonger dan 45, niet invalide en zonder kinderen, dan neemt haar pensioen geleidelijk af en is ze jonger dan 35, en zonder kinderen, dan wordt er in het geheel geen ondersteuning uitgekeerd. De uitkering aan weduwen onder de 65 bedraagt $25 per maand, plus 37½% van wat het pensioen van haar echtgenoot op 65-jarige leeftijd zou zijn geweest.

3. Er zijn overeenkomstige voorzieningen voor invalide weduwnaars.

4. Is iemand lichamelijk of geestelijk niet langer in staat om te werken, dan kan hij een invaliditeitsuitkering ontvangen van $25 per maand plus 75% van wat zijn ouderdomspensioen geweest zou zijn als hij wegens ouderdom het werk had moeten staken.

5. Er zijn uitkeringen beschikbaar voor wezen en kinderen van invalide werknemers. Deze bedragen $25 per kind voor de eerste 4 wezen of kinderen van invalide werknemers, en $12,50 voor elke volgende.

6. Bovendien is er een "death benefit" (betaalbaar aan de nabestaanden) van maximaal $500.

Bij punt 1 (zie boven) willen we nog opmerken dat de uitkeringen per persoon gelden, d.w.z. indien van een echtpaar man en vrouw beiden verdiend hebben en daarover premie betaald, dan wordt voor elk een aparte uitkering berekend.

De onder 2, 3 en 6 genoemde uitkeringen zullen aanvangen op 1 januari 1968 en ook laag beginnen tot in 1976 de maximum uitkeringen verstrekt zullen worden.

De onder 4 genoemde uitkering zal niet aanvangen voor 1 januari 1971, en ook in dit geval zal eerst in 1976 de maximum uitkering worden verleend.

* * *

Vervolgens nog enige bijzonderheden over het

OLD AGE SECURITY PENSION

Bij de Nederlandse ouderdomsvoorziening ontvangt een echtpaar een gezinsuitkering zodra de kostwinner de vereiste leeftijd heeft bereikt. In Canada is de regeling zo dat indien van een gehuwd paar één van beiden de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, hij of zij de huidige uitkering van $75,00 per maand ontvangt, en — indien de echtgenoten niet van dezelfde leeftijd zijn — de wederhelft moet wachten tot hij of zij ook de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Elk ontvangt dan de volle uitkering, tezamen dus $150.00 per maand.

Het Old Age Security Pension is premievrij en algemeen, dat wil zeggen dat het wordt uitbetaald zodra iemand de pensioengerechtigde leeftijd bereikt heeft, onverschillig of hij of zij arm of rijk is, ziek of gezond, werkloos of verdienende. Er wordt niets gekort indien men blijft werken of eigen inkomsten heeft of recht op andere pensioenen.

Met opzet spràken we hiervoor van pensioengerechtigde leeftijd en niet van uitkering op bijvoorbeeld 70 of 65 jaar. Voor 1965 geldt nog de leeftijd van 70 jaar, doch in de komende *vijf jaren* zal de pensioengerechtigde leeftijd telkens met 1 jaar vervroegd worden.

Ter verduidelijking het volgende staatje:

Jaar	*Leeftijd*	*Pensioen p. maand*
1965	70 of ouder	$75.00
1966	69 „ „	75.00
1967	68 „ „	75.00
1968	67 „ „	75.00
1969	66 „ „	75.00
1970	65 „ „	75.00

Voor oudere personen die er het bijltje bij neer willen of moeten leggen is deze vervroeging van de pensioengerechtigde leeftijd van veel betekenis.

Behalve de leeftijdsbepaling is er één voorwaarde waaraan men moet voldoen: Het Old Age Security Pension wordt slechts uitgekeerd na een vestiging van 10 jaar in Canada. Voorzover ons bekend is deze voorwaarde bij de wetswijziging gehandhaafd.

Het Old Age Security Pension wordt niet automatisch toegezonden doch moet door een in aanmerking komende worden *aangevraagd* bij de "Regional Directors", gevestigd in de hoofdplaats van elke provincie. (Pensioengerechtigden in de Northwest Territories en de Yukon moeten zich wenden tot de Director in Ottawa.)

* * *

Daar bedrijfs-, overheids- en andere pensioenen, waaronder die van het Canada Pension Plan, geen verlaging van de Old Age Security uitbetaling teweeg brengen, zullen we zien dat na de 10-jarige overgangsperiode verscheidene boven 65-jarige echtparen meer inkomen genieten dan in hun actieve jaren. Maar hier geldt dat wie veel pensioen geniet, als regel in zijn actieve jaren ook veel premie heeft moeten betalen.

Voor de minder bedeelden, voorzover zij niet in de gelegenheid waren om voor de oude dag te sparen of een pensioenverzekering af te sluiten, is dit een schrale troost. Om hierin hulp te bieden is de Federale Regering in overleg getreden met de Provinciale Besturen inzake een nieuwe reeks van sociale maatregelen om aan gezinnen en personen met te lage inkomens ruimere bijstand te verlenen. Daar het hier niet alleen om personen op leeftijd gaat, kan dit niet via de Pensioenwet worden geregeld.

Voor personen met te lage inkomsten tussen 65 jaar en de pensioengerechtigde leeftijd is er evenwel al enige jaren een "Old Age *Assistance* Plan", dat het mogelijk maakt aan daarvoor in aanmerking komende personen reeds op 65-jarige leeftijd $75.00 per maand uit te keren. (Na 1970 komt deze assistentie te vervallen omdat dan iedereen op 65-jarige leeftijd pensioengerechtigd is). Daar de "Old Age Assistance" provinciaal geregeld wordt en waarschijnlijk niet in alle provincies gelijk behandeld wordt, kunnen nadere inlichtingen het beste plaatselijk worden ingewonnen.

* * *

Het bovenstaande is naar beste weten samengesteld. Vergissingen of onnauwkeurigheden zijn mogelijk. We hebben gestreefd naar volledigheid, doch het is uitgesloten in een enkel artikel de vele facetten en berekeningen van de nieuw Canadese Pensioen Wet uiteen te zetten.

Voor algemene informate geven wij U de raad de toegezegde uitvoerige regeringsvoorlichting af te wachten. Mochten er evenwel oudere lezers zijn die bepaalde persoonlijke vragen hebben, dan willen we gaarne trachten deze te beantwoorden. Om iemands persoonlijke situatie te kunnen beoordelen is het nodig de leeftijd en geboortedatum van zowel man als vrouw te weten, alsmede de datum van vestiging in Canada.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangescl even in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar e-n grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat nie+. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

HE LEADETH ME. Love, Marriage and Family in Biblical Perspective

BY DR. R. KOOISTRA

②

In our first article we mentioned that we want to be guided by the light of God's Word in this series of articles dealing with the love relationship in the life of the Christian. You may therefore be surprised that we are now going to deal with some Acts of a Synod rather than the Scriptures. However, on closer examination you will find that Scripture is often quoted in these guidelines. Hence there is no real conflict between searching the Scriptures and reading these guidelines. Furthermore we may accept these guidelines as the result of a thorough study of many passages of Scripture. Finally, this study has been made by a committee of qualified persons, appointed for this purpose by the combined churches. Afterwards the churches represented by their Synod accepted the results of these studies of Scripture as expressed in these guidelines. Consequently they are of much greater importance than just a personal opinion and it is therefore useful to consider these guidelines before continuing our further discussions on this subject. We therefore ask your attention for:

GUIDELINES WITH REGARD TO FAMILY LIFE AS ADOPTED BY THE GENERAL SYNOD OF GRONINGEN 1963

1. In the pastoral care of the congregation special attention is to be devoted to the great importance of marriage and family as institutions of God, through which He gives not only a blessing to the human race, but also a mandate.
2. All pre-marital sexual intercourse must be condemned as being contrary to the Word of God.
3. With regard to the choice of a marriage partner it ought to be understood, that a good Christian family can be formed in a responsible way only if the marriage partners will be able to gratefully accept each other in their marriage bond as "heirs together of the grace of life" in the Lord (1 Peter 3:7).
4. In marriage the partners ought to serve each other in deep sincerity and joy; they should not be one-sidedly interested in their own satisfaction (1 Cor. 7:3, 4).
5. Both marriage partners must be fully conscious of the fact that in marriage sexual intercourse represents an essential expression of their mutual love, faithfulness and unity.
6. They ought also to remember at all times that the Lord has clearly revealed that children are an heritage of the Lord (Ps. 127:3 and Ps. 128:3-6). This implies that they must keep in mind that the Lord builds His congregation also by means of family increase (Acts 2:39).
7. It is for this reason that husband and wife, in deep awareness of their responsibility to God, ought to understand their calling to receive and nurture children as gifts from God's hands, even if this involves the need for sacrifices.
8. If on the basis of information given by qualified persons, it is to be assumed that family increase would not be justified for a shorter or longer period of time, then this situation should become a matter for prayer for the married couple, in order that, with regard to the line of action which they must follow and for which they together are ultimately responsible, they may take such decisions as are acceptable to God.
9. It is not in conflict with the Word of God and it belongs therefore to the exercise of the Christian freedom of such marriage partners, who must refrain from extending their family, to prevent family expansion in a justifiable manner. To this end, it is permitted to make use not only of the method of complete or periodic abstinence, but also of certain means which can be applied in consultation with a competent physician.
10. In all this, the marriage partners must keep clearly in view that their prayers be not hindered by their actions or decisions concerning the formation of their family (1 Peter 3:7). They ought to keep in mind also that neither marriage itself nor sexual intercourse is the highest aim in life, but rather the opportunity to live together in the service of the Lord, now, during their temporal existence in their God-given marriage and family, and afterward with Him in heavenly glory (Ephesians 5: 32).

DOCTORING YOUR CHILD

Adapted from an article by PROF. DR. J. WATERINK

Off and on I've heard parents say: "I wish that when we were bringing up our children, there had been books for it like there are now."

This is a compliment for those who write those books. And yet it is not always advantageous to go only by the books.

I know a girl who had been in nurses' training for about a year and a half. She was very much interested in all kinds of medical problems. She stopped training in order to get married. After she had her first baby, she set up a kind of medicine cabinet. It was full of tablets, oils, medicated creams, salves, powder and drops. The more children she had, the bigger her medicinal collection became.

At one time, when her mother came to visit her, the young mother complained constantly about the children's health. Johnny had such delicate skin, Diane caught cold so easily, she was sure Peter had ear infection, and she ended up saying "Thank goodness, I know a little bit about it, at least now I can do something for them, but I do realize that none of them are really healthy.

The following day the mother tactfully tried to approach her daughter. "You know Ann. I've been thinking about your complaints about the children's health. If I may give you some advice, I think we could solve your problems. Throw out all those medicines, or if you don't want to get rid of them, put them out of sight anyway. You will do your children a favour."

Her daughter was quite insulted. "But," said mother, "if someone tried to doctor me around with pills, tablets and what have you, I would get sick too."

I was called in this case to referee. I said to the young mother: "it's very good that you know something about medicines" (her face cleared, but grandmother looked doubtful). I continued: "of course it would even be better if you knew more about medicines" (the young mother nodded in agreement; grandmother looked even more doubtful). "But madam, if you did know more about it, you would realize yourself your mistake in playing the amateur doctor, thereby suggesting to your children, that they are a bunch of weak and sick kids. Why don't you try the best medicine there is: fresh air, cold water and sunshine; fresh air and sunshine spiritually also."

There are also parents who wouldn't dream of setting up a miniature drugstore, but who, in bringing up their children, think along the same lines.

Three-year-old Johnny plays with four-year-old Billy from across the road. Billy hits Johnny on the head, and Johnny runs screaming to his mommy. This places mother in a predicament. Her child has been wrongly dealt with. Billy shouldn't have hit him. And she's right about that. She could go to Billy to tell him that he should not hit Johnny anymore. And that's what she decides to do. But Billy defends himself by saying: "Everytime I build a house with blocks, Johnny knocks it over." To which mother could give several answers: "Johnny is too small yet to know what he is doing." This strengthens Johnny in his mischief, and he probably wouldn't think twice about doing it a next time.

Mother could say to Johnny: "Johnny, you've been a bad boy, you're not supposed to knock over Billy's blocks." That would make Billy feel as if he had the right also to criticize Johnny's behaviour in the future, after all, Johnny's mother will back him up.

Mother should have said when Johnny ran screaming into the house: "Well, you probably deserved it, and I see, your head is still where it should be. Go on out now and play." That would have been better for both Johnny and Billy. I take for granted, of course, that they are both normal children. Children, who are normal, should be left alone as much **as possible when playing together, even if they do hit each other** occasionally.

If mother believes that she has to solve all the problems the children have, there would be a good chance that that would ruin everyhing. There is also a possibility that mother complains to father: "Those two children are so difficult, they just can't seem to get along with each other." At that very moment the boys can be seen walkin on the sidewalk, their arms flung across each other's necks.

Even only interfering in the relationship between the children could has disastrous results.

Often fathers and mothers have come to me complaining about how few friends their child has. Upon investigation it almost invariably showed, that father and mother interfered too much with the relationship between the children and their friends.

The friends didn't like the idea at all to have a mother regulate how and what they should play.

Parents should not be too pessimistic about things, which are natural to children.

* * *

People, who think they are sick, the minute they feel the least bit uncomfortable, lead an unhappy life.

Parents, who have medicine cabinets full of tablets and cough syrups for their children, never have a moment's peace themselves nor their children.

And in educating the child, we find exactly the same thing. There are parents, and mothers in particular, who think, that as soon as the child behaves a little out of the ordinary, there is something terribly wrong with the child. Mother will then take steps, also out of the ordinary, which causes the child to behave even more abnormally. And so it becomes a vicious circle.

Of course, parents should be watchful, but they must trust the child, even if at times it behaves a little differently.

A child needs most of all peace, peace in the surroundings at home, peace in the action and behaviour of the parents.

There seems to be a sort of pedagogy nowadays, which believes, that in order to bring up children properly, two things are first and foremost: 1. the need for a feeling of security, and 2. a therapy for the abnormalities of the child.

This type of upbringing presents serious dangers, firstly, that parents are constantly busy trying to give their children a feeling of security. This actually inhibits the child in its freedom and development. A normal healthy child does not want to be protected at all times.

Child-education is not the treatment of an illness. The education, which parents give their children, can only be right, when parents experience daily the unity of love and authority and responsibility towards God for the child, which He gave them.

COMMUNIST YOUTHS JEER EASTER SUNRISE SERVICE

Moscow (EP) — Russian Orthodox Easter rites here on April 25 were marred when hundreds of Communist youths jeered an whistled as worshippers thronged to the Yelokhovsky Cathedral.

Some of the young people — **members of the Komsomol Youth** organization — crowded around the church to mock churchgoers. Some played guitars when priests and choir boys ringed the church **bells at midnight in the symbolic search for the Risen Christ.**

"God is a fraud! Go back to the Dark Ages!" one teenager shouted. Chanted another: "We are atheists and proud of it."

Apparently anticipating disturbances more than 100 policemen had been stationed around the cathedral long before the Easter service began. However, they were unable to prevent the crowd of hecklers from surging against the railings. Two youths vaulted over the railings but were quickly ejected by police.

The crowd of hecklers thinned out and finally disappeared shortly after Easter services began.

Volunteer militiamen were stationed outside at least one of the 40 other churches in the capital — the only ones remaining of the 600 that existed before the 1917 Revolution. "We are here to protect the believers against hooligans," a militiaman remarked.

It was estimated that approximately 100,000 Moscow faithful turned out for Easter rites. Most of those who managed to squeeze inside the richly gilded Yelokhovsky Cathedral were elderly women.

Elsewhere within the Soviet orbit, Orthodox Easter services were conducted in relative quiet.

In Sofia, capital of Bulgaria, militia and civilian detachments were posted outside the Alexander Nevsky Cathedral where young rowdies had disturbed rites in recent years.

However, apart from a group of youngsters who whistled and booed at worshippers, there were no incidents. Only those holding passes were permitted to approach and enter the cathedral. The congregation included six U.S. embassy **staff members and a large group of foreign diplomats.**

THE WORLD AROUND US

China's Troubled Relations with the West

BY JOHN VRIESINGA

Towards the end of the nineteenth century China's intellectuals began to realize that their empire simply would have to revise its modes of living, abandon its anceint culture, if it was to survive in a world dominated by western ideas and western military might.

It was a very painful realization; even primitive peoples find it hard to abandon their old ways of living in exchange for something which is clearly better. The Chinese, at least their upper crust, were hard pressed to recognize superiority in western ideas over theirs while western acts displayed nothing but unconcealed greed.

For centuries China had been the leading nation in their part of the world. Now the French began to nibble at their very soil, taking possession of Indo-China (now Vietnam), Laos and Cambodia. England followed by taking over Burma, while the Japanese, the only other Asiatic power of great consequence, not only took Korea but also decisively defeated the imperial Chinese armies, mainly because Japan had westernized its warfare methods.

The only way to save China from disintegration was to speedily follow Japan's example, Of course such things are not accomplished overnight and at first the leading Chinese hopefully clung to the idea that it would not be necessary to completely abandon all that was essentially Chinese, but that a mere adaptation to western methods ideas would suffice. They wanted to buy modern weapons, install modern machinery, adopt modern ways of waging war.

But others realized that China's culture itself was at stake: unless basic Chinese ideas themselves, and with them ancient Chinese institutions, were given up, to be replaced by new ideas, Chinese people would never be able to withstand the pressure from the west.

This fact became painfully evident as time went on and western powers pressed their advantage to its limits. Russia, Germany, France, England and later the U.S. tried to outdo each other in gaining concessions. Not only did they coerce the Chinese into giving them naval bases on the Pacific coast, they also gained the rights to build railroads, mine China's minerals, develop whole tracts of land. In effect they gained economic and military control over huge chunks of Chinese soil for as much as a hundred years hence, all signed and sealed in official documents.

When the nineteenth century drew to a close it seemed a forgone conclusion that all the bickering between the western powers about who had a right to what would only end, and that very shortly, in a complete division of the ancient empire among the christian west. Not only was the western world confidently looking forward to this development, Chinese authorities themselves at last recognized the hopelessness of their situation and prepared to make a last ditch effort to avoid the imminent disaster.

Just about at that time one Chinese scholar (and it should be kept in mind that in Chinese conceptions government constituted the highest branch of science) gained the ear of the young emperor, newly ascended to the throne. He convinced the emperor that only a hasty, drastic switch away from time-worn Chinese ideas to the new and vital western methods could save the country.

In consequence the young emperor set out to do just that, not realizing that a centuries old culture, rooted deeply in the soul of a people, cannot be struck out by issuing decrees that aimed at immediate modernization. His decrees, abandoning ancient Chinese institutions and reorganizing life of millions of peasant on alien, western patterns, only threw the country into confusion. Also they evoked the wrath of old-style leaders who were not prepared to relinquish power, status and influence so readily. As a result the young emperor was speedily dethroned and his governess, the empress-dowager, took over control of the land.

This development nearly coincided with a popular uprising among the peasants in the north who had grown restive under increasing foreign domination and resolved to bring the government to account. The uprising is known as the Boxer rebellion, after the ritual practices of a secret society which originated the movement. The empress-dowager skilfully channeled the wrath of the populace into anti-foreign actions, issuing orders that all foreigners were to be banned from China's holy soil.

The violent hatred raged for weeks in cities and villages resulting in riots and mob rule that took the life of anyone whose skin was white, man, woman or child. All China's troubles were caused by whites, the people were made to feel. So killing them was not only a welcome outlet for built-up resentment, it was duty. Hundreds of missionaries and engineers and merchants died at the hand of mobs. Anyone who wants to read a vivid account of the horrors that stalked the Chinese streets and roads should read "A thousand miles of miracles", by A. E. Glover, Moody Press, and available in any christian bookstore for fifty cents.

In Peking an official of the Japanese legation was killed and a little later the Ambassador of Germany, Baron Von Ketteler, also died violently. Telegraph lines were cut, food supplies halted and the foreigners lived in a state of siege inside the legations with a prize on their heads. Finally the empress-dowager officially declared war on the western powers.

It was an act born of desperation and the west was not slow in rising to the situation. They sent a joint expeditionary force, which once more marched triumphantly into Peking, where the imperial court had left in haste, and later dictated their conditions of "peace", binding China into still deeper submission and humiliation from which she was not to free herself until the communists took over.

MYSTERIES OF THE UNIVERSE

Take a look at Venus

BY JOHN VRIESINGA

Did you ever wonder about the name of the bright star in the west that becomes visible soon after the sun sets? It's by far the brightest object in the sky not counting the sun and the moon and it isn't a star at all, it is the planet Venus.

What is the difference between a star and a planet? Every grade school pupil can tell you (we hope) that the light of a star flickers, while the light of a planet is steady. This seems rather odd, since stars, like our sun, have light of their own and planets merely reflect the light of the sun, but it is a fact nevertheless.

Venus is very much like our own planet, the earth. She's almost just as big with her diameter of 7700 miles; the earth's diameter is, roughly 7900 miles. If we could look at our own planet under similar conditions as we now see Venus, the earth would look much the same: just as bright and brilliant.

So bright is Venus that the planet has often been mistaken for a flying saucer or some odd fireball. If you watch her regularly, over a period of several months, or even a year, you'll see why. Venus is not only the brightest of the planets, she is also very fascinating.

Any evening now, shortly after sunset you may look for yourself; you'll find her quite easily in the western sky not too high above the horizon and following the same path the sun took a short while before. For a real good look you should use a pair of binoculars or field glasses of small power; 7x20 or 8x30 powers will give you ample magnification to enjoy one of the most beautiful sights in God's heavens.

Depending on her position in relation to the sun Venus goes through phases, just like our moon: first "new" or dark Venus, then a beautiful crescent that rapidly grows into first quarter and on to full Venus, and last quarter and back to "new" Venus.

With the naked eye you'll never see these phases, unless you catch her, low on the horizon, in a hazy transparent cloudbank. But with binoculars you can watch the changes almost from evening to evening, even though Venus takes a little longer to go through them than our moon.

The planet travels in a huge circle around the sun, just like the earth. Her circle is considerably smaller and it takes Venus only 225 days to make one round trip. In other words a year on Venus has only 225 days, or a little better than 7½ months.

Like the earth Venus also spins on her own axis, which runs from north to south pole. But she spins in the opposite direction from ours with the result that on Venus the sun rises in the west and sets in the east. Another odd fact is that the planet spins so slowly that one day on Venus is just as long as some 25 days on earth.

Perhaps the oddest thing about Venus is that we know so little about her. She approaches our earth closer than any other planet, only 26 million miles between her and us, yet no human eye has ever seen the real Venus, no matter how big and powerful the telescopes that were trained on her. Venus hides herself discreetly in a thick layer of clouds that probably consist of myriads of ice crystals.

Now you know why Venus is so unusually brilliant: the ice crystals reflect the sunlight like nothing else would. One other thing we know about Venus is that she has seasons just like we, because her axis is tilted towards the sun almost exactly like ours. We're not sure about her temperature, though; that subject is still hotly debated among scientists. Some astronomers, using radio telescopes say that underneath those clouds is a temperature of at least 300 degrees. But "ordinary" astronomers scoff at that figure. They say the highest temperature on Venus is no more than 130 degrees with much more moderate heat in the temperate zones towards the poles.

Science fiction writers have dreamed up bold dreams about life on Venus, conjecturing paradise like conditions with lush tropical vegetation and wonderful animals. The fact of course is that not one single plant can be found on Venus's surface, let alone living animals or people.

How can we be so sure? Analyzing the light that reaches us from Venus we can determine that there is practically no oxygen in Venus's atmosphere. There is an abundance of carbon dioxide, the stuff plants on earth thrive on and convert into oxygen. If there were plants there would be oxygen too.

Some people think that the surface of Venus is covered with one gigantic ocean and no dry spot anywhere. Others have even come to the conclusion that this gigantic ocean does not hold water, but oil, the same stuff Albertans pump out of their prairies. Still others are sure that there is not one drop of water or oil on Venus but that the planet is enveloped by a howling storm that never ends and that sweeps fantastic amounts of hot dust high up in the "air."

When we see the brightest planet it is always in between our own orbit and the sun. Try to think of our orbit as a huge circle, with the sun at the centre. Venus's orbit is another, smaller circle around the same centre. If we draw an imaginary line from Venus to where the sun has set we are looking at the edge of that smaller circle. In a few weeks Venus will travel further along that imaginary line until it passes just below the sun.

Of course, then she turns her dark face toward us and all we see is a faint rim of light, reflected by Venus' clouds. Travelling still further Venus is no longer the bright evening star, instead we will have to get up early if we want to see her: she is now the bright and morning star to which Jesus likened Himself (Rev. 22: 16.) The faint ring of light grows steadily into a beautiful crescent, then to the first quarter and finally to full Venus. When at first quarter Venus is at her best and brightest, because she is still close to us. When she is full she has reached the opposite side of her orbit and is no less than 160 million miles away. Even then she remains the brightest "star" in the sky. But why not look for yourself one of these days?

Class of '65 Graduates. Calvin Seminary Awards Forty-one Degrees

On Saturday, May 29, forty-one seniors at Calvin Theological Seminary were awarded the Bachelor of Theology degree. Commencement exercises were held at the Calvin Christian Reformed Church, at 2:00 p.m.

Bach's Prelude in E-flat Major, played on the organ by Dr. John Hamersma, set the pace for a pompous processional. Members of the Board of Trustees, the President and the Dean of the Seminary, the professors and the graduating students formed the procession.

The Reverend Mr. Henry De-Mots, President of the Board of Trustees, read the Scripture lesson from Ephesians I. He then led the graduates and guests in public prayer.

A Seminary Octet sang H. F. Henry's "Faith of our Fathers," and James Ellor's "All hail the power of Jesus' Name," both a capella.

Dr. John Kromminga, President of Calvin Seminary, introduced the commencement speaker, Dr. Herman Ridder.

Dr. Ridder, newly appointed President of Western Theological Seminary, addressed the young graduates on "Ministry in a World Come of Age."

The speaker asked what the minister's function is in a world in which most things are new, or seen from a changed view. The church has lost its influence on all sectors of life. Life is now secular: the world has come of age. Sciences, other than the theological, no longer subject themselves to the approval or teachings of the church. They operate independently, without asking moral questions of the Christian church.

The office of a minister of the Divine Word has lost its respect. The cloack is no longer respected, but the man in it will be accepted for what he is worth. The false place which the minister is afforded in the street prevents him from being what he is: a man among men. He has become a theologically trained specialist who is out of touch with the world in which he lives. He has lost his humanity amidst favors from business and society." It is much easier being a minister than *being*." The minister's function in a world come of age is *sharing in the life of the world*.

The place of the minister will also depend on whether he is a pulpiteer or an authentic prophet. The pulpiteer looks for a demonstrable response from his listeners. He is a producer of figures and results by means of the altar call. The altar call was born in the past century from a deep need for a response to the Word of God. But today the authentic prophet looks for another response. The response he is after is, "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus."

Today millions still attend church throughout the world. But church attendance, especially in the evening service, leaves much to be desired. There is the wife who asks her husband, "What do you plan to do about the evening service?" And the husband who answers, "Nothing. I haven's even done anything about this morning's service yet."

There is also the response of the man who stopped the preacher after the service. He asked, "Pastor, you have urged me this morning to keep Christ in sight in the coming week, — and you have said it well. Now would you please tell me how?" The embarrassing answer of the minister was, "Frankly, I don't know."

A departure from preaching the Word in a world come of age must never take place *because* the other form of witness is newer. The church must not subject to renewal for renewal's sake.

Will the minister be a counselling pastor or a pastoral teacher? Specialization and the importance of counselling have led the minister to a frequent dealing with problems of anxiety and adjustment. Yet, the function of the minister is not to cover professional counselling areas. His is the office of pastoral teacher: one who preaches the Word and who teaches it in his pastoral labors.

The function of the minister today is to be a pioneer layman. He must, as Moses once directed, select able men to together bear the burden laid upon him. The pastoral task of the preacher is to equip the laity to assume *their* ministry. It is teaching able men and women to cooperate in ministering in the church and in the small community.

The preacher's office is not a priesthood set apart from life, but it is an office that shares in life, that witnesses to the world in the mind of Christ, and that teaches able men to assume their ministry.

Professor Harold Dekker, Registrar, presented the candidates for degrees, and Dr. John Kromminga conferred the diplomas to them.

Dr. Jacob T. Hoogstra, Vice-President of the Board of Trustees, offered the closing prayer. At Du Mage's "Grand Jeu" the board members, the administrators, the scholars, and the candidates followed the recessional.

The seminarians receiving the Bachelor of Theology degree were:

Larry J. Alderink, John H. Boer, Dennis W. Boonstra, Daniel G. Bos, Stanley J. Bultman, August De Berdt, Cornelius De Bree, Hendrik De Bruyn, Den Den Dulk, Harry L. Downs, Henry Dykema, M. Bernard Fynaardt, Aren P. Geisterfer, Jerald D. Gort, John J. H. Hofland, William F. Hollenman, John Huizenga, Harvey Kiekover, Marvin Konynenbelt, John A. Monsma, Albert Pietersma, William Renkema, Frank C. Roberts, Terry L. Schram, Ronald L. Slater, Roger G. Timmerman, Jelle Tuininga, Cecil N. Van Dalfsen, Pieter G. Van Dam, Mike Vander Pol, Glenn Vander Sluis, Peter Van Drunen, Gordon Van Enk, John Van Hemert, Peter L. Van Katwijk, Anthony Van Zanten, Henry B. Venema, Duane A. Visser, Henry Wildeboer, Frederick Wisse, Simon Wolfert.

The Master of Theology degree was awarded to the Reverend Mr. Alvin R. Sneller, whose dissertation dealt with "A description and analysis of the numerical growth of the Christian Church in its first one hundred years."

Grants and scholarships were awarded to:

Jerald Gort, Diamond Jubilee Scholarship; Simon Wolfert, Centenial Missions Scholarship; Larry Alderink, J and E Scholarship; Glen Vander Sluis, American Bible Society Award; Ronald Slater, Baker Book House Award; Anthony Van Zanten, Class of 1943 Speech Award; Daniel Bos, University of Chicago Grant en Grand Rapids Foundation Award; Stanley Bultman, Brandeis University Grant; Jerald Gort, Boston University of Theology Grant; Albert Pietersma, Drew University Scholarship; Frank Roberts, Vanderbilt University Grant; Jelle Tuininga, Westminster Theological Seminary, Weersing Scholarship; Glenn Vander Sluis, Pacific School of Religion, Bacon Fellowship; Fred Wisse, Claremont School of Theology Graduate Fellowship.

Praise be to God for preparing these men for the ministry of the Word. May He be their refuge and strength in the posts they are about to occupy.

C.B.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE APRIL PROBLEMS

No. 152 (Möller)

This problem shows a case of deliberate annihilation. The Rook should be sacrificed for without that piece at the wrong place white could mate the black King in one move. Therefore the only solution is 1. R-N8, thr. 2. P-R8/Q checkmate.

The variations are:

a. 1. —, BxR; 2. P-R8/Q ch, B-R7; 3. Q-R8 mate.

b. 1. —, K-R7; 2. R-N8, K indiff.; 3. P-R8/Q mate.

No. 153 (VanDalfsen)

The keymove could easily be found. 1. N-N3, thr. 2. NxB checkmate.

No. 154 (Stocchi)

This two-mover is just as easy as the previous one. It could be called "The battle of the knights": 1. N-N6, thr. 2. N-B4 checkmate. The black knights can do what anything they can to bring the Queen or the Bishop to action, but they never succeed. The nicest variations are: 1. —, K-K3; 2. BxR mate, and 1. —, N-K5; 2. BxN mate.

No. 155 (Ekström)

In this problem the threat is four-fold. The threat should have been indicated as such. In the variations just one of the four works at a time. This result of Ekström deserves a high mark.

1. N-N5, thr. 2. N-K4, Q-KB3, RxP, Q-QB3 checkmate.

1. —, PxQ; 2. N-K4 mate.

1. —, PxB; 2. Q-KB3 mate.

1. —, P-Q3 or N-B2; 2. RxP mate.

1. —, P-Q4; 2. Q-QB3 mate.

REMARKS

I hope that my people will have learned from these April problems what the threat is and how the right notation has to be given. Still many contestants lose points because of wrong notation and especially because of mistakes in describing the threat. Remember: the threat is NOT one of the variations. The threat explains white's plan; is contains the moves white would make, a) if black would not play (for a 2-mover), or, b) whatever black may answer to white's second move (for a 3-mover).

From the Mailbag

OF FLOODS, LETTERS FROM KOREA AND A BEAUTIFUL SUNDAY IN SPRING

I am sitting in the garden enjoying the mild spring weather of this first Sunday in May. The grass has changed its drab colour to green, the first tulips joyfully display their scarlet splendour and the buds on shrubs and trees promise soon to release their leaves long held in captivity.

It is Spring again! "And God saw everything that he had made, and, behold, it was very good. And he rested on the seventh day from all his work which he had made."

It is Sunday and I am privileged to rest and enjoy God's creation. My Hungarian neighbour is working in the garden, unaware of God's sanctification of this day. And this started a train of thought: HOW BLESSED ARE WE!

This morning we heard the preaching of God's Word in the fellowship of those redeemed by Christ. 1 Cor. 23 "But we preach Christ crucified, unto the Jews a stumblingblock, and unto the Greeks foolishness." A power hungry world will not accept the weakness of a crucified Christ, yet for us who are saved the cross IS the POWER of God. In the rationalized world we live in, a crucified Christ is incomprehensible foolishness, yet it pleased God in HIS WISDOM to save us through the preaching of that cross. We talked about this for a little while with friends who came over for coffee after church. What a blessing to have friends, to have a home to receive them in, to have a wife and son to love, to enjoy spiritual freedom together with material prosperity.

Presently my thoughts wander off to our brothers in need. We all have read the newspaper accounts of the devastating spring floods caused by the mighty Mississippi river. The deacons received a letter this past week from Mr. L. Van Ess, the Director of the Christian Reformed World Relief Committee. The CRWRC urgently requests all members of the Christian Reformed Church to share the loss suffered from the flood by members of two churches in Fulton, Illinois. An immediate special collection has been requested from all churches to help the flood victims. More than 100 families have evacuated their homes now standing in water up to six feet deep. Foundations are crumbling and being washed away. The First Church and parsonage have been inundated. It is impossible to evaluate at this time the extent of the loss suffered — loss not covered by insurance.

Some families may begin moving into their homes this week. C.R.W.R.C. has sent an initial amount of $7,000.- and has made available to the Fulton disaster area the services of Mr. W. Penninga, the Director of Material Resources, a former Red Cross aide.

I am trying to picture the circumstances under which these victimized families are spending this Sunday in Spring. For me Spring has brought delight, for them it has brought agonizing sorrow. This contrast has urged me to write you, to plead with you to remember these families in your prayers and gifts. Remember what Christ said: "What ye do unto them ye do unto Me."

Then my thoughts wander off to Korea, where Pete Feddema from Bowmanville, Ontario, is studying the possibilities of a land reclamation and resettlement program. In his letters to the Bowmanville congregation he writes that a local paper stated that 1,000,000 Korean children are sick and starving of undernourishment. Pete writes: "We get used to great numbres, but if one of our own children would be in the same condition, we would be awfully worried about it." Yes, wouldn't we? He also writes that "according to the latest government information 1,014,300 or 41.8% of the total farm households are "helplessly poor." These people have less than 1.23 acres of land. In other words, these people are on relief, maybe for years already, and who can tell for how many years to come? The government plans to help only those families who have between 1.23 and 2.45 acres of land and calls them the 'possible self-help' group." There are many relief organizations at work in Korea, government and church alike and this is something to be thankful for. Through C.R.W.R.C. medical and relief work many have come to know Jesus as their Lord. God provides dedicated men to build His kingdom and uses them in many wondrous ways. You, too, can help, right here at home.

The Great Lakes are open again for shipping, but the C.R.W.R.C. clothing warehouse in Toronto has not as yet received enough clothing to make a shipment to Korea. Perhaps you will find some useful clothing to donate while you are spring cleaning. I hope so. Call your deacons. I hope you, too, with me, will feel very thankful when counting the many blessings which others miss. We don't often count them, do we? We are so very busy and seldom find those quiet moments in which to think. That little bird in the yet leafless three has been singing for over half an hour. It has all the time to express the joy in its heart, yet it has such a short life, much shorter than ours. You and I could learn a lesson from it, we could give a little more praise to the glory of our Lord.

Wm. Ubbens

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

"We live in an age of famine — spiritual mulnutrition. Cut off from a faith in the living God, symptons of hunger multiply:

the **intellectual** hunger — for truth
the **psychological** hunger — for fulfilment
the **social** hunger — for peace, justice, security
the **moral** hunger — for decency, righteousness.

"For all our material prosperity, we stand perilously close to the situation in which Rome collapsed at the zenith of its power."

He said, "The factors in the decline and fall of Rome were:

1. Rapid increase in divorce — undermining sanctity of home the basis of human society;
2. Higher and higher taxes — public money for free bread and circuses;
3. The mad craze for pleasure: sports becoming each year more exciting and brutal;
4. The building of gigantic armaments when the real enemy was within: the decadence of the people;
5. The decay of religious faith: faith fading into a mere form, losing touch with life, and becoming impotent to guide the people.

"Elijah called for a 'summit conference' at Mount Carmel. All the people, and the false priests were summoned to the slopes. Emerging from a cave, Elijah strode into the midst of the crowd and gestured for silence.

" 'How long halt ye between two opinions? If the Lord be God, follow Him; but if Baal, then follow him.' Literally, 'How long do you go limping with two opinions?'

"Elijah issued a challenge to consistency.

"Jesus re-echoed Elijah's challenge. He came to men and said, 'I am the way. I'm going to die so that you can come to God. I am the truth. If you want to see God, look at me. I am life. If you want full, abundant life now and forever, believe in me. I am the only way to God, to know God, to live God's life.'

"To this uncompromising claim, he added a totalitarian demand for unconditional surrender. 'He that is not with me is against me.'

"Elijah's contemporaries were not atheists. They believed in Jehovah, but they served their idols.

"Their sin is our sin. We profess to believe in God, but our belief has no urgency. No wonder the world yawns at us! If our faith is not real to us, why should it be to them?"

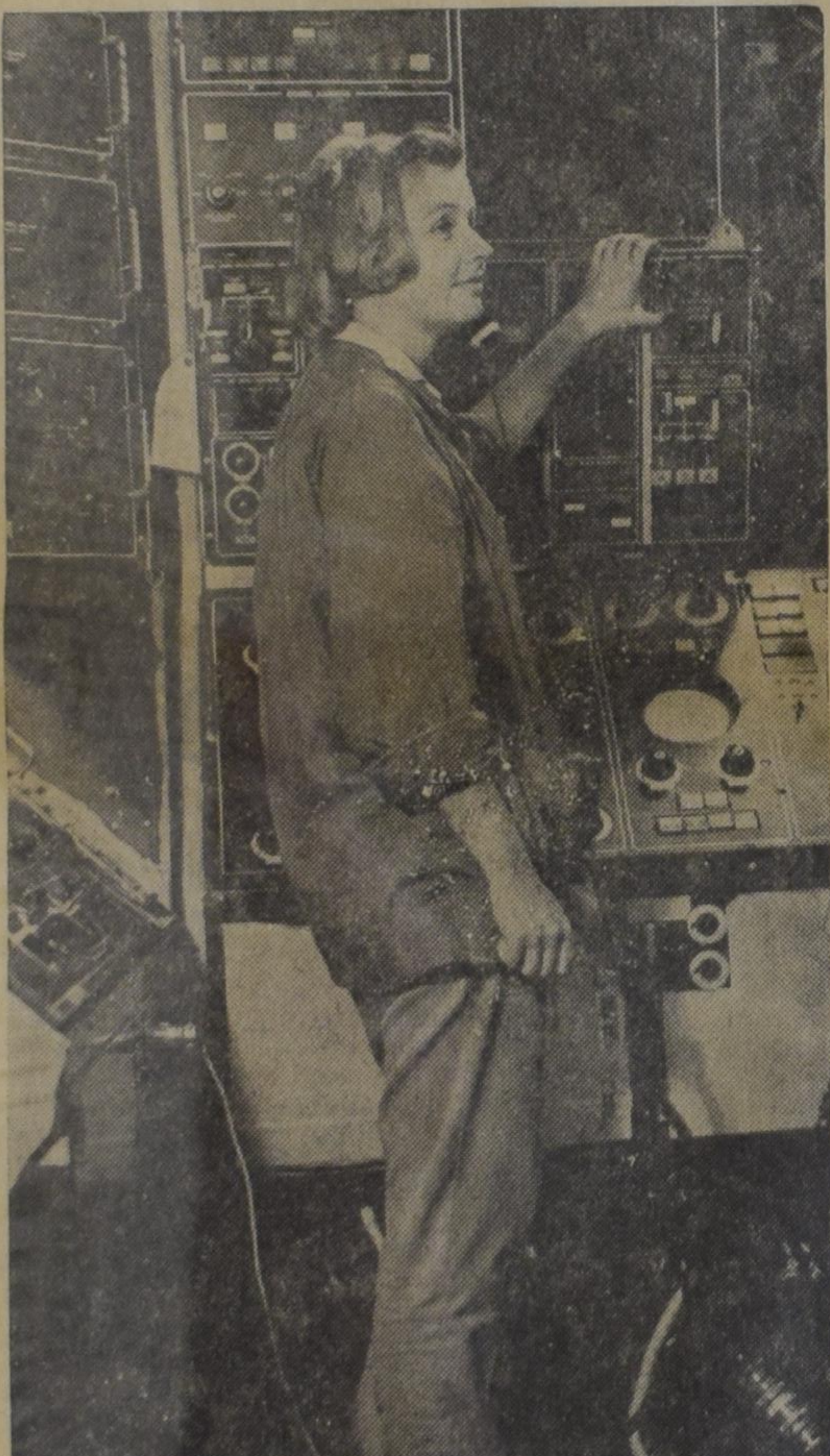
— Leighton Ford
in a message during the Lower Mainland Crusade B.C.

Aeronautical Products Go Sky High

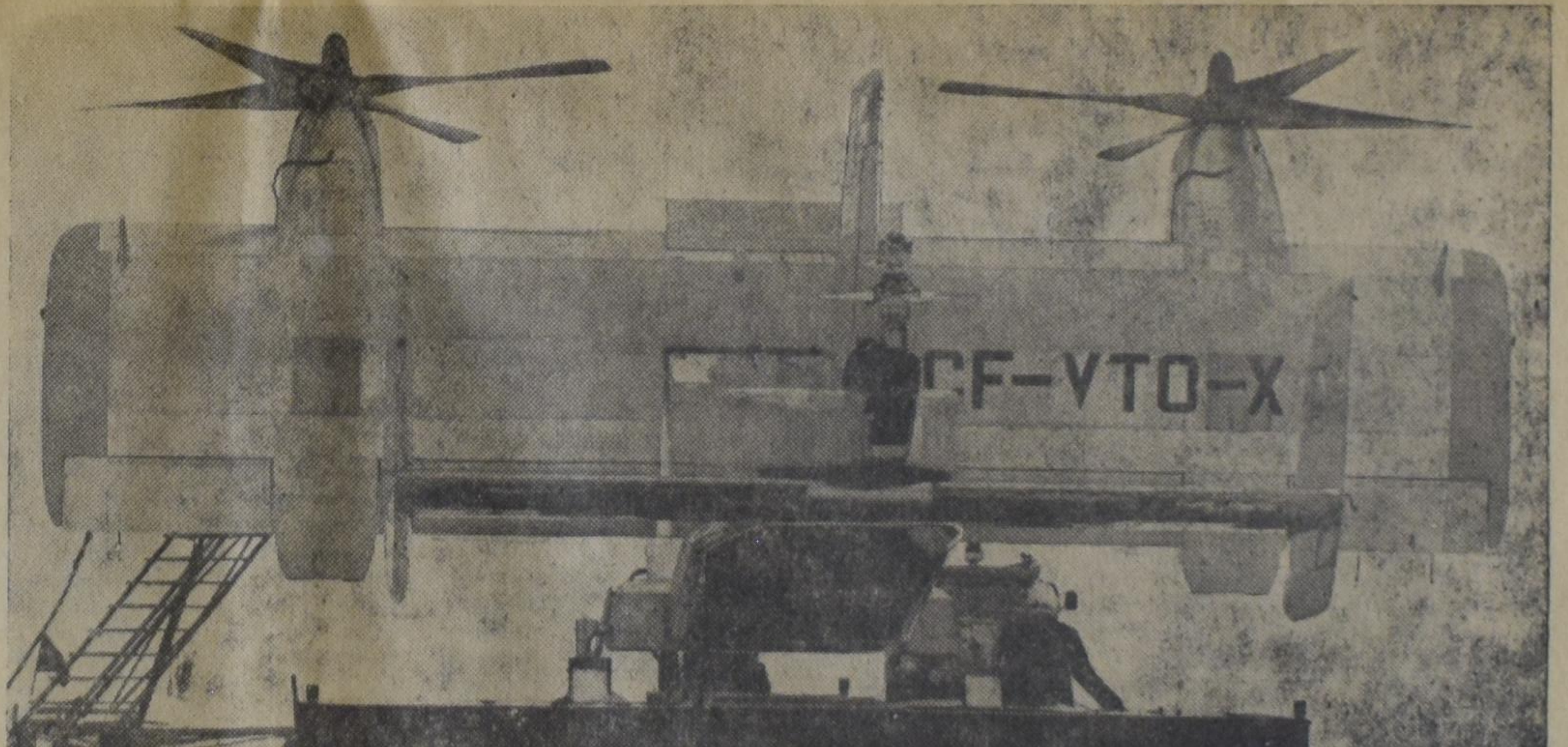
Photos: National Film Board

Versatile, rugged, new bushplane, the FBA-2C, has been developed for general freighting under wilderness conditions on either floats, skis, or wheels. Above, Found Bros. aviation works in Toronto where "flying truck" is made.

Technician Pirkko Randle, Canadian Aviation Electronics at work on instructor's console of flight simulator.

Canadair CL-84 tilt-wing aircraft now undergoing ground testing in Montreal. Canadian aviation production is worth estimated $500 million annually.

At work on the underbelly of a *Super Starfighter* supersonic jet on the production line at Canadair.

Ingenious Canadian artificial earth satellite antennae that can extend hundreds of feet at the touch of earth-based control button are made in De Havilland works, Toronto.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

together with your ad to:
Send your payment

Calvinist-Contact
Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

With great joy and thankfulness to our covenant God we announce the birth of our son

LEON WILLIAM

born May 27, 1965.

Mr. and Mrs. William Hordyk
845 Worden S.E.,
Grand Rapids, Mich., U.S.A.

It is with much happiness and gratitude to the Lord that we acknowledge the birth of our first child

DAVID ARMAND

Mr. and Mrs. Peter Schaafsma
Belleville, Ontario.
May 29, 1965.

With great joy and sincere gratitude to the Lord, we announce the birth of our daughter and sister

GLADYS JOYCE

June 1, 1965.

Mr. and Mrs. Hank Reinders and children.
Box 162, Drayton, Ont.

Mr. and Mrs. D. L. Dykxhoorn have the honour of announcing the marriage of their daughter

MARGARETH

to

Mr. HERMAN JACOB BREMER

on Friday, the eighteenth of June, nineteen hundred and sixty-five. The ceremony will take place D.V. at seven-thirty P.M. in the Chr. Ref. Church, Aylmer, Ont. Rev. Carl D. Tuyl officiating.
R.R. 1, Ostrander, Ont.

On May 30th, God called suddenly into His Heavenly Home our dear young friend

ALLAN JAMES TERPSTRA

in the youthful age of 6 years.

In the morning he was singing to the glory of God in church; at night he was singing before the throne of God in Heaven.

Psalter Hymnal 55. This is our comfort.

The families
J. Bouma
C. den Hertog
G. Hiemstra
M. Kuipers
R. Smeda
Bowmanville, Ont.

On Ascension Day 1965, May 27, the Lord suddenly called home our beloved husband, father and grandfather

JOHN (JOHANNES) MEYER

at the age of 65 years.

"In my Father's house are many mansions. I go to prepare a place for you."
John 14:2

Calgary, Alta.:
Mrs. Johanna Meyer, nee Wienen
Denver, Colo.:
John and Marion Meyer
Transcona, Man.:
William and Gertie Vander Beek
Calgary, Alta.:
Harry Meyer
Garry and Roxie Meyer
John and Rina Roos
John and Carol Meyer
Haney, B.C.:
Jake Meyer
Calgary, Alta.:
Joanne Meyer
Henrietta Meyer
Alex Meyer
1727 - 23rd Avenue N.W.,
Calgary, Alta.

From Hither and Yon

WORTHY OF A PLACE

Are you willing to stoop down and consider the needs and the desires of little children; to remember the weakness and loniness of people who are growing old; to stop asking how much your friends love you, but rather to ask yourself whether you love them enough; to bear in mind the things that other people have to bear on their hearts; to trim your lamp so that it gives more light and less smoke, and to carry it in front so that your shadow will fall behind you; to make a grave for your ugly thoughts, and a garden for your kindly feelings, with the gate wide open — these even for a day? Then you are worthy of a place in this world.

— Henry van Dyke

•

"It is in our leisure time that either the meaningfulness or the pointlessness of life will be revealed," wrote Robert Lee in Christianity and Crisis. "Leisure today may be a challenge or a threat, hazard or opportunity, vice or virtue, bane or blessing. Whether it will be a boring nuisance or an unmatched opportunity may well depend upon the perspectives and resources we bring to bear upon the problem. The choice before us is clear: A new age of leisure or a new barbarism!

— Selected

The CHR. REF. CHURCH OF WILLIAMSBURG (40 miles south of Ottawa, 35 miles East of Brockville) needs

PROVISION IN THE MINISTRY OF THE WORD

for Sunday July 25 and August 8 and 22.

Which minister or student, passing through or in the neighbourhood, is willing to help? Write: T. Mudde, R.R. 2, Brinston, Ont.

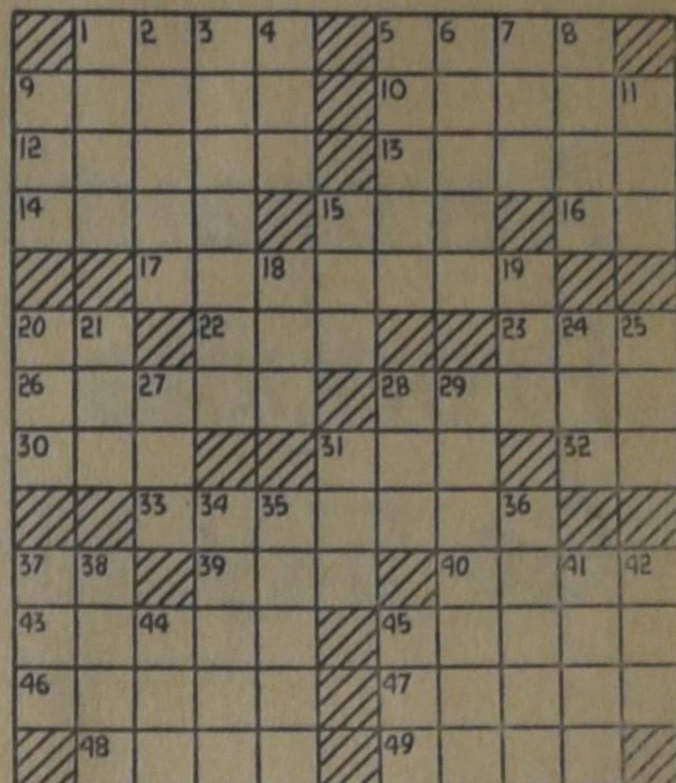
The GRACE CHR. REF. CHURCH OF COBOURG, ONT. would like to have a

PASTOR

for the last Sunday in July and the first Sunday in August.

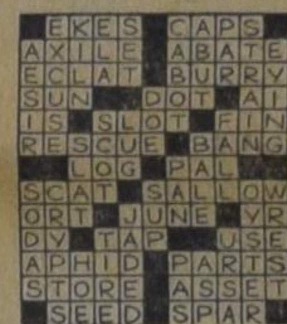
Any Minister holidaying in our area during these two Sundays and interested in filling one or both of these Sundays services please contact our Clerk, Mr. Evert Stoker, 300 George Street, Cobourg, Ont. - Phone 372-9344.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Skillful
5. Placid
9. Kind of lily
10. Hatred
12. Circuit
13. Cup-like spoon
14. Encounter
15. Family pet
16. Printer's measure
17. Discolored
20. Latvian river
22. Pre-festival time
23. Vedic sky serpent
26. Grassy open space in a forest
28. Firm
30. Always
31. Pale
32. Right conduct: Taoism
33. Girl's name
37. Close to
39. Tattered cloth
40. War god: Babyl.
43. Inexpensive
45. Tart
46. Slopes
47. Lariat
48. Astringent fruit
49. Packing box

DOWN
1. Lady's title
2. German river: poss.
3. Darted
4. Make edging
5. Punctuation mark
6. Maxim
7. Cover
8. Spinning jenny
9. Gear
11. 13th letter: Heb.
15. Perish
18. Hail
19. Loose hanging point
20. Grow old
21. Malt beverage
24. Strike
25. Fish
27. Fortify
28. Flowed
29. Printed markings
31. False hair
34. Muse of poetry
35. Small error
36. Tapestry
37. Perform
38. Demonstrative pronoun
41. Ceremony
42. Ohio college town
44. Old measure
45. Portion of a curved line

SOLUTION to last Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(24)

although P.I. stubbornly refused his suggestion that she behave like an English lady and leave the men to their drink — a sugestion which she evidently viewed with the deepest suspicion, he soon disregarded her presence altogether.

"Let's have a song," he suggested. "You have a good voice, Newton. How does that song of yours go? 'For the best is none too good . . .' What's the verse? Come on."

He joined in snatches of it while John sang, fighting the waves of heat and cold which passed over him.

"Let's have another. Know any carols? 'Deck the Halls'? I was a wait at Christmas once — used to go carolling Christmas Eve. Forgotten the words now."

John had lain awake the night before, harassed by longing for Mary and angered that the words of carols he had sung at Chatham kept repeating themselves in his mind. To avoid the recollection he had idly composed some parodies, one of which he recalled now.

"Unto superstitious fools
Christ was born of Mary,"

he sang, to Clow's great amusement.

Further witticisms were received with roars of approval. John was proceeding to explain the superior wisdom and the practical advantages of his free-thinking position when he had a sudden sense that he had caught fire. He rose unsteadily to his feet, sam on turning twice around that the fire was not outside him, wondering how the man across the table could sit so calmly, caught themalevolent eyes of P.I. fixed on him, and turned hastily away.

"Sorry, Mr. Clow." He heard the words but did not recognize the voice. Then he saw thefloor rushing up at him.

A long nightmare of pursuing Mary across parching sands, of catching up with her and seeing the face of P.I. turn to look at him over Mary's shoulder, of being fastened on the deck of the Harwich waiting for the stroke of the cat and knowing again the pain without feeling the blow, of putting fetters on the woman slave who had wept in his arms and finding, as he looked back from the foot of the ladder, that he had left Mary chained there in the darkness . . . a nightmare interspersed with moment of dreadful burning consciousness, when after an age of craving for water — he could not have said if he called for it or not — some would be put to his lips, only to let the dry parching recur more stiflingly than before.

During one of these periods he saw Clow beside him, but at a careful distance, and P.I. standing in the doorway. His eyes burned too badly to keep them open but words drifted to him.

"Can't put off the trip any longer. Too late now. May pull through. Take care of him . . .?"

It was after this that his yearning for water never seemed to be gratified, that he could call and call — he knew now that he was calling — and no one appeared. After this his thirst became so frantic that he rolled off the bed and, unable to stand, crawled half way to the door before he collapsed. Somehow he was put back on the bed and one of the slaves brought him water. Then, for how long he could never tell, he lay wrapped in a black, heavy, oppressive sentience.

When he opened his eyes it was to the sudden knowledge that his fever had passed, to a sudden awareness of strange surroundings. When the new house was finished he had been given a small room in it; now he was back in one of the huts which had served them as temporary shelter and were being kept for the slaves. His bed was one of the chests in which the effects of Clow's Benanoes' menage had been brought to the island. A straw mat was spread on it and a log of wood under the matting was sufficiently hard pillow. Evidently fear of contagion or the annoyance of his delirious moaning had influenced Clow's mistress to have him moved. John lay weakly, watching the shadows moving on his floor as the wind stirred the palm tree outside the entrance, and wondered what day, even what month it was.

Presently he became impatient. The feeling of extreme weakness he identified with the only other cause of weakness, except pain, which he had known. He was hungry. He wondered how long he had wone without food and how long it was since anyone had come to look at him. He lifted a feeble hand and was amazed at his growth of beard. Quietly at first, then querulous with weakness, he began to call.

The young black girl who appeared momentarily in the hut opening stared at him in astonishment; then, paying no attention to his request for food, disappeared. It seemed to John a long time before P.I. arrived, and at his weak, clear greeting entered the hut and stood looking down at him. Was there disappointment in those black velvet eyes?

"So," she said at last, "you are better."

"Better," John tried to smile but his head swam, "or shall be when I have some food. Food," he went on urgently. "I am very hungry."

She turned with an impatient remark in the Sherbro tongue to the girl who was standing behind her. The girl disappeared, and P.I. was about to follow.

"Tell me," begged John weakly to keep her, "how long I've been sick. What day is this? Mr. Clow, where is he?"

"Sick two weeks. Your master gone Rio Nuna. You no help him on his trip. Get well quick."

She was gone and in time her servant arrived with a small measure of rice on an iron plate and a mug of water. John looked at the unappetizing stuff with disgust.

"What is this for a half-starved man? Have you nothing better?"

The girl looked distressed.

"Please, Mrs. P.I. say this all. Say you weak, not want much."

In vain John protested then and later. He never knew if his futile threats were carried to their mistress. The rations which were brought irregularly to his hut were so sparse and unsuitable that he became convinced she did not want him to live. The slaves evidenced by their manner that they were under orders to give him as little attention as was consistent with the cleanness and consequent safety of the establishment. Sometimes when his ravenous returning appetite made him devour the scanty meal more desperately than usual, one of them — the same one was never allowed to come regularly — would return furtively and silently place a portion of food on his bare plate: rice or fruit or the baked root of a potato-like plant which grew on the plantation, evidently saved from a none-too-generous meal. One day, a day on which he thought that he touched the depths of degradation, an man-servant, whose bearing when working under John's supervision had held a covert insolence, appeared as the food-bearer. The plate in his hands was not iron, but pewter, and there was nothing covert now in his insolence.

"Mrs. P.I. send you her plate," he said, putting it on the floor beside the chest with a contemptuous gesture. "She had too much. Can't finish."

Fury heated John's body like the fever which had so recently left it. With an effort he leaned over to pick up the plate and fling it with its contents in the man's offensively smiling face. The forced slowness of movement gave sight and smell an opportunity to work on his famished senses. Half a breast of boiled fowl, obviously bitten into, a diminished portion of curried rice still warm, some spinach, part of a baked plantain. The hand to which rage had given false strength for the throw hesitated, trembled. Niceness was no match for weakness and the desperate craving of an empty stomach. Without raising his eyes, John uttered a curt dismissal which the man obeyed, deliberately unhurried, and restrained himself till he was alone before devouring the despised and despiteful food.

P.I., apparently pleased at this novel assertion of her power, repeated the experiment, always when he had been kept waiting longer than usual. It was on the day following one of these humiliating beneficences that she stooped under the low frame and favoured him with her inscrutable stare.

"Still abed, lazy," she said sharply. "If your master here you be about and working."

John flushed hotly.

"I am ill and half-starved," he said, making his voice as firm as he could. "If you gave me decent food and treatment I should soon be better."

P.I. laughed harshly.

"You get all the food you will lying idle. We work here for food. I said to Mr. Clow when I saw you first day: 'He bring us no good.' And now he will say me right."

John sat up, supporting himself on emaciated arms.

"Madam, that is a lie and you know it. I worked to Mr. Clow's satisfaction and approval. He left me in your charge and you have done your best to kill me —"

P.I. turned to her slaves, speaking rapidly in Sherbro, then swung back to him.

"So you sit up when it pleases you. I thought. Try hard now and you can stand. Come. You never walk lying still."

John raised himself on unsteady legs so that his head touched the low ceiling.

"Outside," commanded P.I. "Not room here to walk."

John made his uncertain way to the door. If he could walk, all the better. If not, she could not tell Clow that he refused to make the attempt. The heat of the sun struck him, almost blinding his weakened eyes, and he staggered a step or two and leaned against the hut wall for support.

P.I. crowed with laughter and her attendants dutifully laughed too.

"See him. Walk like him, Mamba, Jodi," she ordered and the boy and girl, hearing the note in her jesting voice, staggered a few steps and threw their arms across their eyes with clever mimicry, to the delighted amusement of the rest.

John was past caring. The glare of the sun, the strength of the air on his enfeebled body, made him almost unconscious of their presence. He groped blindly for the opening, missing it and turning dizzily to feel his way along the wall. Something struck him and fell to the ground, another round missile and another. He did not know that they were limes, one a little stone which struck his arm with a small sharp pain. But nothing mattered except the imperious urge to seek asylum, the frantic compulsion to be once more prostrate. He

(To be continued.)